

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/114/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1109200468
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 08. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Krajčo
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1109200468.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Krajča a členov senátu JUDr. Milana Chalupku a Mgr. Adely Unčovskej, v spore žalobcu: E.. K. P., X.. XX. R. XXXX, L. H. R. XX, V., zastúpeného advokátom: Mgr. Peter Hargaš, so sídlom Košická 56, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Račianska 71, Bratislava, IČO: 00 166 073, o určenie, že odmeňovanie žalobcu je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania, o upustenie od odmeňovania žalobcu v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania a o zaplatenie 223.818,86 eura, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 20. apríla 2023, č.k. 17C/4/2009-300, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že odmeňovanie žalobcu uskutočňované podľa § 66 ods. 1, 2, 3, 4, § 67 ods. 1, 2, § 71 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len "zákon č. 385/2000 Z. z.") v porovnaní s odmeňovaním sudcov Špecializovaného trestného súdu podľa § 66 ods. 1 a § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. a sudcov najvyššieho súdu, ktorí rozhodujú o opravných prostriedkoch vo veciach, na ktoré je na prvom stupni príslušný Špecializovaný trestný súd podľa § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania, ako aj uloženia povinnosti upustiť od odmeňovania žalobcu v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku a tiež uloženia povinnosti žalovanému napraviť protiprávny stav zaplatením sumy 223.818,86 eura žalobcovi do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Prvoinštančný súd poukázal, na to, že žalobca v žalobe tvrdil, že je sudcom Vyššieho vojenského súdu v Trenčíne a zákonom č. 122/2005 Z. z. došlo od 15. apríla 2005 k novelizácii zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Zmenené bolo aj ustanovenie § 69 ods. 2, ktoré sa týka funkčného príplatku za výkon funkcie sudcu Špeciálneho súdu a sudcu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len "NS SR"), ktorý rozhoduje o opravných prostriedkoch vo veciach, na ktoré je v prvom stupni príslušný Špeciálny súd. Po tejto zmene zákona sa výška príplatku rovnala šesťnásobku priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve SR za predchádzajúci kalendárny rok. Podľa štatistických údajov bola priemerná nominálna mesačná mzda zamestnanca v hospodárstve SR v roku 2005 vo výške 17.274 Sk, v roku 2006 vo výške 18.761 Sk a v roku 2007 vo výške 20.146 Sk. Vychádzajúc z uvedeného bol potom funkčný príplatok: v roku 2005 vo výške 103.644 Sk mesačne, v roku 2007 vo výške 112.566 Sk mesačne, a v roku 2008 vo

výške 120.876 Sk mesačne. Pri porovnaní sumy príplatku podľa § 69 ods. 2 s príplatkami sudcov a funkcionárov súdov vyplývajúcimi z § 68, 69 zákona č. 385/2000 Z. z. v sumách od 33,19 € (1.000 Sk) do 205,80 € (6.200 Sk) treba konštatovať ich ničím neodôvodnený a veľmi výrazný rozdiel. Za týchto okolností možno vyvodiť, že suma tohto "príplatku" vo svojej podstate a od samého začiatku nemá povahu príplatku k základnému platu sudcu. Rozdiel v odmeňovaní sudcov možno považovať za protiústavný, lebo Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len "Ústava") pozná len jeden druh sudcov a nerozlišuje ich na sudcov špeciálnych a sudcov ostatných. Požiadavky na výkon funkcie sudcu sú pre všetkých sudcov rovnaké a aj zodpovednosť za rozhodovaciu činnosť nesie sudca v každej veci rovnako, nielen sudca ktorý rozhoduje o špeciálnej agende. Toto rovnaké ústavné postavenie sudcov tiež neodôvodňuje diferencované odmeňovanie sudcov. Sudcovia Špeciálneho súdu majú na rozdiel od sudcov všeobecných súdov zabezpečené podstatne výhodnejšie pracovné zázemie, a to nie len v materiálnom a technickom vybavení, ale aj v počte a ohodnotení administratívnych pracovníkov Špeciálneho súdu a ostatného aparátu. Z uvedených skutočností vyplýva záver, že nielen samotný príplatok má jednoznačne diskriminujúcu povahu a medzi sudcami robí neodôvodnené rozdiely. Žalobca ako sudca sa preto domáha ochrany svojich práv podľa zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len "zákon č. 365/2004 Z. z."). V príčinnej súvislosti s nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania sa predovšetkým však v odbornej verejnosti značne znížila jeho vážnosť a dôstojnosť preto, že vzniká dojem, že ako sudca všeobecného súdu nemá odborné kvality, dostatočné vzdelanie a prax ako sudcovia Špeciálneho súdu a že veci, na rozhodovaní ktorých sa doteraz podieľal neboli rozhodnuté s dostatočnou odbornosťou. Negatívny dojem je umocnený medializovanými názormi niektorých politikov a novinárov, že len sudcovia Špeciálneho súdu sú morálne bezúhonní, neúpltní a spoľahliví, čím sa verejnosti podsúva, že sudcovia všeobecných súdov sú skorumpovaní, nie sú nestranní, majú väzby na podsvetie a na regionálne mocenské štruktúry. Reštitučnú náhradu uplatňuje za roky 2006 až 2008, pričom vychádza z priemernej mesačnej nominálnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky. Žalovaný najprv tvrdil, že žalobca môže dôvodne cítiť zásah do svojich osobnostných práv a že zákon č. 365/2004 Z. z. je špeciálnou právnou normou oproti všeobecnej úprave. Ponechal na úvahu súdu, akým spôsobom rozhodne. Neskôr nárok výslovne neuznal a žalobu žiadal zamietnuť. V rámci procesnej obrany sa bránil, že nedošlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania, resp. sa bránil námietkou nesprávneho označenia žalovaného, namietal nedôvodnosť určovacej časti žaloby (namietal absenciu naliehavého právneho záujmu a nesplnenie požiadaviek súčasnej procesnej úpravy), namietal, že nie je možné upustiť od odmeňovania žalobcu v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania, namietol premlčanie žalovaného nároku na zaplatenie 223.818,86 €, a v prípade, ak by súd tieto námietky neuznal ako dôvodné, poukazoval aj na vecnú nedôvodnosť nároku žalobcu a výkon práva žalobcu v rozpore s dobrými mravmi.

3. Súd prvej inštancie vychádzal z nesporných skutkových tvrdení strán a vykonal dokazovanie listinami, ktoré predložil žalobca (uznesenie Súdnej rady Slovenskej republiky č. 566/2009 z 26. mája 2009) a žalovaný (ústavno-právne stanovisko Trnavskej univerzity v Trnave spracované Mgr. Bc. Luciou Berdisovou, PhD. z 30. novembra 2010). Žalobca v podaniach uvádzal, že predložil štatistiku výkonu sudcov ŠS, ŠTS, NS, resp. že pripája ako dôkazy: kópia rozsudku vo veci Bučeň proti Českej republike, kópia informácie Špecializovaného trestného súdu č. I. Spr 14010/11 z 18 júla 2011, kópia informácie riaditeľa kancelárie predsedu NS SR č. Spr. 700/2011 zo 6. júla 2011, resp. uznesenie č. 1324 z 8. marca 2012 Súdnej rady Slovenskej republiky k Stanovisku Súdnej rady Slovenskej republiky k diskriminačným žalobám. Tieto dôkazy však v súdnom spise založené nie sú, preto ich súd nemohol ako dôkazy vykonať. Ako dôkaz nevykonali tiež súd nález Ústavného súdu SR so sp. zn. PL. 17/08 (ďalej len "nález č. 290/2009 Z. z."), na ktorý poukazoval žalobca, pretože nejde o dôkaz, ale o rozhodnutie zverejnené v Zbierke zákonov, ktoré súd zaväzuje podľa § 41 ods. 2 predošlého zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov. Žalobca tiež navrhol, aby súd pribral do konania znalca z odboru účtovníctva a uložil mu vypočítať sumy starobného dôchodku žalobcu k 31.12.2011 z reálne vyplatených príjmov a odvodov na dôchodkové poistenie a určiť sumu starobného dôchodku žalobcu k 31. decembra 2011 v prípade, ak by poberal funkčný plat sudcu Špecializovaného trestného súdu (Špeciálny súd) od jeho vzniku. Nie je zrejmé, prečo tento dôkaz nepredložil sám žalobca, keďže možnosť obstaráť takýto dôkaz mal, no s ohľadom na prijaté závery súdu uvedené nižšie by vykonanie takéhoto dôkazu bolo nadbytočné a nehospodárne. Na základe uvedeného mal súd prvej inštancie preukázané, že v rozhodnom čase ku dňu nadobudnutia účinnosti zákona č. 122/2005 Z. z., ktorým bol

do zákona č. 385/2000 Z. z. vložený § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. bol žalobca sudcom, pričom nebol nikdy pridelený na Špeciálny súd, resp. Špecializovaný trestný súd. Medzi stranami nebolo sporné, že žalobca ako sudca bol počas rozhodného obdobia výkonu funkcie sudcu odmeňovaný v súlade s § 69, § 71 zákona č. 385/2000 Z. z., čiže odlišne ako sudcovia Špeciálneho súdu, ktorým sa priznával príplatok § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. mesačne v sume rovnajúcej sa šesťnásobku priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok. Priemerná nominálna mesačná mzda zamestnanca v hospodárstve SR bola pritom v roku 2004 vo výške 15.825 Sk, v roku 2005 vo výške 17.274 Sk, v roku 2006 vo výške 18.761 Sk, v roku 2007 vo výške 20.146 Sk, v roku 2008 vo výške 21.782 Sk, v roku 2009 745 €, v roku 2010 769 €, v roku 2011 786 €, v roku 2012 805 €.

4. Na základe takto ustáleného skutkového stavu veci dospel po jeho právnom posúdení k záveru, že žaloba je nedôvodná v celom rozsahu. Pri právnom posúdení veci vychádzal z ust. § 137, § 315 a § 470 C.s.p., § 25, § 66, § 69 ods. 2, § 71 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z., § 9 a § 11 zákona č. 365/2004 Z. z., § 100 a § 101 Občianskeho zákonníka, ako aj nálezu č. 290/2009 Z. z., podľa ktorého ustanovenie § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. nie je v súlade s čl. 1 ods. 1, čl. 141 ods. 1, čl. 141a ods. 4 písm. b), čl. 144 ods. 1 v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy, čl. 148 ods. 1 a 2 Ústavy a s čl. 11 ods. 1 Dohovoru Organizácie Spojených národov proti korupcii. Primárne sa zaoberal otázkou pasívnej vecnej legitímácie žalovaného. Žalobca za žalovaného označil štát, čiže Slovenskú republiku. Štát ako subjekt občianskoprávných vzťahov, v ktorých môže nadobúdať práva a povinnosti (§ 21 Občianskeho zákonníka), je potrebné odlišovať od ostatných právnických osôb, organizácií a orgánov štátnej správy, či už ústredných alebo miestnych, ktoré vystupujú v občianskoprávných (alebo obchodných) vzťahoch v mene štátu. Štát vystupuje ako samostatný subjekt občianskoprávných vzťahov len tam, kde je to vyslovene ustanovené v zákone, napríklad v zákone č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, kde v jednotlivých ustanoveniach je uvedené, že za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom resp. nezákonným rozhodnutím zodpovedá štát. V zákone je tiež stanovené, ktoré orgány v mene štátu konajú. Je tomu tak aj v prípadoch ustanovených v Občianskom zákonníku, napríklad v § 462, kde je uvedené, v ktorom prípade nadobudne dedičstvo štát, v § 135 ods. 1, v ktorom prípade stratená vec pripadne do vlastníctva štátu, v § 456, v ktorom prípade sa vydá bezdôvodné obohatenie štátu, či v § 879i ods. 2, v ktorom sa uvádza, že zostatky zo zrušených vkladov prechádzajú na štát. Ide tiež o prípady v trestných veciach, kde zákon stanovuje, kedy prepadnutý majetok alebo vec nadobúda štát. Za štát potom koná právnická osoba, organizácia a orgán štátnej správy, ktoré sú k tomu oprávnené na základe právneho predpisu, t. j. pri nárokoch uplatňovaných podľa týchto úprav je štát pasívne legitimovaný. Je pravdou, že § 25 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. stanovuje, že vymenovaním za sudcu vzniká a zánikom funkcie sudcu zaniká osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú práva a povinnosti sudcu a štátu upravené týmto zákonom. Žalobca si však neuplatňuje právo na základe zákona č. 385/2000 Z. z., ale opiera svoje nároky o zákon č. 365/2004 Z. z., z ktorého však nevyplýva, že by za porušenie zásady rovnakého zaobchádzania mal a mohol byť zodpovedný v určitých prípadoch štát. Zo zákona č. 365/2004 Z. z. vyplýva, že za následok porušenia zásady rovnakého zaobchádzania zodpovedá ten, kto porušenie práva spôsobil. Tým, s ohľadom na tvrdenia žalobcu, je štát ako subjekt zodpovedný za prijatie predmetného protiústavného zákona (od neho odvodzuje žalobca porušenie zásady rovnakého zaobchádzania). Zo žiadneho právneho predpisu ale nevyplýva, že by štát bol a mohol byť zodpovedný za prijatie protiústavného zákona zo strany zákonodarného orgánu. Podľa súdu v súlade s uvedeným pasívne legitimovaným subjektom môže byť len ten, kto porušil zásadu rovnakého zaobchádzania (§ 11 ods. 1 zákona č. 365/2004 Z. z.). Podľa súdu prvej inštancie nemožno tiež z ničoho odvodiť záver, prečo by malo ministerstvo, ktoré žalobcovi len vyplácalo prostredníctvom služobného úradu plat podľa platných a účinných právnych predpisov, ako orgán konajúci za žalovaného zodpovedať za prijatie protiústavného zákona. Ministerstvo konajúce za žalovaného postupovalo správne, keď žalobcovi vyplácalo plat v tej výške, v ktorej mu ho vyplácalo, pretože až do doby vyhlásenia ústavného nálezu o nesúlade zákona s ústavou (nález č. 290/2009 Z. z.) sa zákon považuje za platný a účinný, preto až do doby vyhlásenia ústavného nálezu k diskriminácii žalobcu z dôvodu nevyplácania platu v rovnakej výške ako sudcom špeciálneho súdu nemohlo dôjsť. Navyše ústavný súd nerozhodol o protiústavnosti zákona, na základe ktorého bol žalobcovi vyplácaný plat, ale o protiústavnosti zákona, na základe ktorého bol vyplácaný plat sudcom špeciálneho súdu. Zástupca žalovaného sa preto nemohol dopustiť neoprávneného konania nevyplácaním platu v nesprávnej výške žalobcovi a tým ho diskriminovať, pretože pri vyplácaní žalobcovi postupoval v súlade s platnými právnymi predpismi. Podľa názoru prvoinštančného súdu ministerstvo nie je zodpovedné za prijatie protiústavného zákona. Z Desiatej časti (§ 67 až § 97) zákona č. 350/1996

Z. z. o rokovacom poriadku Národnej rady Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov vyplýva, že na legislatívnom procese sa podieľajú tí, ktorí návrh zákona podávajú (výbory, poslanci, vláda), ďalej Národná rada Slovenskej republiky, ktorá návrh zákona prerokúva, a napokon predseda Národnej rady Slovenskej republiky, predseda vlády Slovenskej republiky a prezident Slovenskej republiky, ktorí zákon podpisujú. Žalobca neoznačil ako zodpovedný subjekt žiaden z vymenovaných. Žalovaný označený žalobcom preto za jeho nárok nezodpovedá a preto štát nie je v spore pasívne legitimovaným. Preto zamietol žalobu už len z tohto dôvodu a tento dôvod zamietnutia dopadá na všetky petity žaloby. Nad rámec toho však existujú pre zamietnutie žaloby aj ďalšie dôvody. Po prvé, žalobca sa domáhal určenia, že odmeňovanie žalobcu uskutočňované podľa § 66 ods. 1, 2, 3, 4, § 67 ods. 1, 2, § 71 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. v porovnaní s odmeňovaním sudcov Špecializovaného trestného súdu podľa § 66 ods. 1 a § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. a sudcov najvyššieho súdu, ktorí rozhodujú o opravných prostriedkoch vo veciach, na ktoré je na prvom stupni príslušný Špecializovaný trestný súd podľa § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania. V zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z. z. sa každý môže domáhať svojich práv na súde, ak sa domnieva, že je alebo bol dotknutý na svojich právach, právom chránených záujmoch alebo slobodách nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania. Môže sa najmä domáhať, aby ten, kto nedodržel zásadu rovnakého zaobchádzania, upustil od svojho konania, ak je to možné, napravil protiprávny stav alebo poskytol primerané zadosťučinenie. S poukazom na slovo "najmä" v druhej vete citovaného ustanovenia treba uvedené vnímať ako demonštratívny výpočet, preto nemožno vylúčiť, aby sa ochrana pred nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania žalobca domáhal aj prostredníctvom určovacej žaloby. V súvislosti s určovacím petitom žalobca poukazyval na to, že nie je potrebné skúmať existenciu naliehavého právneho záujmu v zmysle § 315 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého má prednosť úprava v § 9 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z. z., ktorý nevylučuje možnosť domáhať sa pri ochrane pred porušením zásady rovnakého zaobchádzania ochrany aj určovacím petitom. Predmetné konanie začalo pred účinnosťou C.s.p. Novú právnu úpravu prípustnosti žalôb podľa § 137 C.s.p. je potrebné v zmysle § 470 ods. 1 C.s.p. aplikovať aj na konania začaté a neskončené pred dňom nadobudnutia účinnosti C.s.p., ak nie je v C.s.p. uvedené inak (napr. v § 470 ods. 2 C.s.p.). S poukazom na § 470 ods. 1 C.s.p. sa na dané konanie uplatňujú ustanovenia C.s.p., aj keď konanie začalo pred jeho účinnosťou. Oproti pôvodnej právnej úprave v Občianskom súdnom poriadku rozlišuje C.s.p. žaloby na určenie práva [§ 137 písm. c) C.s.p.] a žaloby na určenie právnej skutočnosti [§ 137 písm. d) C.s.p.]. U žalôb na určenie práva nová právna úprava zotrvala na preukázaní naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení (s výnimkou, ak tento naliehavý záujem vyplýva z osobitného predpisu). U žalôb na určenie právnej skutočnosti však podmienila nová právna úprava možnosť ich podania len vtedy, ak požadované určenie právnej skutočnosti vyplýva z osobitného predpisu. Za takýto osobitný predpis treba podľa súdu, v súlade s názorom žalobcu, považovať aj ustanovenie § 315 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 9 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z. z. Inými slovami, predmetnú žalobu je potrebné považovať za žalobu podľa § 137 písm. d) C.s.p., v prípade ktorej nie je potrebné preukazovať danosť naliehavého právneho záujmu, nakoľko tento vyplýva priamo z ustanovení § 315 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 9 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z. z. Takýto výklad je podľa súdu zlučiteľný s požiadavkami na poskytnutie súdnej ochrany zaručenej čl. 6 Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd č. 209/1992 Zb., pretože opačný výklad by zakladal existenciu prekážky v práve žalobcu na prístup súdu. To ale bez ďalšieho súčasne neznamená, že žaloba je dôvodná. Dôvodom je, že žalobca sa domáhal určenia, že jeho odmeňovanie "je" (t. j. nie, že "bolo") v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania. Takémuto petitu nemohol vyhovieť, pretože v čase rozhodovania súdu nie je preukázaná žiadna diskriminácia v odmeňovaní žalobcu zavedená novelou vykonanou zákonom č. 122/2005 Z. z. v § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z., nakoľko protiprávny (diskriminačný) stav bol po prijatí nález č. 290/2009 Z. z. odstránený prijatím zákona č. 291/2009 Z. z. o Špecializovanom trestnom súde a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len "zákon č. 291/2009 Z. z."). Za stavu existujúceho v čase rozhodnutia súdu teda nemožno urobiť záver, že by odmeňovanie žalobcu bolo diskriminačné s poukazom na úpravu odmeňovania zavedenú zákonom č. 122/2005 Z. z., keďže táto úprava odmeňovania už v súčasnosti neexistuje. Navyše Ústavný súd v citovanom náleze č. 290/2009 Z. z. nespochybnil samotný charakter funkčných príplatkov pre sudcov špeciálneho (dnes špecializovaného trestného) súdu. Ústavný súd spochybnil len ústavnosť výšky príplatku, ktorý bol v čase pred vydaním nálezu Ústavného súdu č. 290/2009 Z. z. upravený v ustanovení § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. na šesťnásobok priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve SR. Uvedenému nasvedčuje aj súčasné znenie uvedeného ustanovenia, ktorou je výška príplatku upravená na dvojnásobok priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve SR. Z toho vyplýva, že Ústavný súd SR nepoprel, že sudcovia špeciálneho súdu (aktuálne špecializovaného trestného súdu) neboli v rovnakej situácii ako ostatní sudcovia všeobecného

súdnicstva. Po druhé, žalobca sa domáhal uloženia povinnosti žalovanému upustiť od odmeňovania žalobcu v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku. Takýto výrok na plnenie je síce v súlade s úpravou § 9 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z. z., no z povahy veci takýto výrok má účinky do budúcnosti. Inými slovami, predpokladom úspechu uvedeného žalobného petitu je v tomto prípade preukázanie trvania neoprávneného zásahu zo strany žalovanej ako aj jeho vykonateľnosť. Podľa žalovanej však ani jedna z uvedených podmienok nie je v prípade žalobcu splnená. Predmetný zásah voči žalobcovi vykonávaný nie je, okrem iného, aj preto, že žalobcom namietaný protiprávny (diskriminačný) stav bol po prijatí nálezu Ústavného súdu č. 290/2009 Z. z. odstránený prijatím zákona č. 291/2009 Z. z. Žalovanému preto nemožno uložiť žalovanú povinnosť upustenia od odmeňovania žalobcu, pretože nebolo preukázané, že by súčasné odmeňovanie žalobcu bolo v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania. Nič také nebolo zrejmé ani zo žalobných tvrdení, ktoré by odôvodňovali aplikovanie tzv. obráteného dôkazného bremena podľa § 11 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z. z., ktoré preto nebolo možné aplikovať. Po tretie, žalobca sa domáhal aj uloženia povinnosti žalovanému napraviť protiprávny stav zaplatením sumy 223.818,86 eura v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovaný namietol, že tento nárok žalobcu je premlčaný. Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na oprávnené osoby tak, aby v primeraných lehotách uplatnili svoje práva (nároky), a čeliť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeraný čas vystavené nutnosti splniť svoje povinnosti. Inštitút premlčania v súlade s požiadavkou právnej istoty takto bráni dlhodobému trvaniu práv a im zodpovedajúcich povinností, ktoré môžu byť, najmä pokiaľ ide o ich dokazovanie, spojené s neistotou, pochybnosťou a spornosťou a tým aj s prípadnými zložitými súdnymi spormi. Ak zákonom stanovená premlčacia doba uplynula a oprávnená osoba v nej stanoveným spôsobom na súde svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania a spôsobiť tak stav, že sa oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať na súde svojho práva. Dôvodné vznesenie námietky premlčania v občianskom súdnom konaní má totiž za následok, že súd nemôže oprávnenej osobe nárok priznať. V dôsledku toho nezostáva súdu, ktorý zistí, že námietka premlčania je dôvodná, nič iné ako žalobu oprávnenej osoby bez ďalšieho zamietnuť (R 29/1983, stanovisko senátu Najvyššieho súdu ČSSR k zaisteniu jednotného výkladu zákona, sp. zn. Sc 2/83 z 26.4.1983). Súd sa preto prednostne zaoberal otázkou dôvodnosti tejto námietky. Aj právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch ako jeden z relatívne samostatných prostriedkov ochrany osobnosti fyzickej osoby a rovnako tak ochrany pred diskrimináciou je právom majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Cdo/278/2007). To platí i pre právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 9 ods. 3 zákona č. 365/2004 Z. z. Aj keď ide o satisfakciu v oblasti nemateriálnych práv, jeho vyjadrenie v peniazoch spôsobuje, že ide o osobné právo majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka. Počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby v prípade náhrady za nemateriálnu ujmu je podľa § 101 Občianskeho zákonníka viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilému porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy k takémuto zásahu došlo. V danej veci žalobca tvrdil, že neoprávneným konaním žalovaného (diskrimináciou v odmeňovaní) bolo zasiahnuté do osobnostných práv (mala byť znížená jeho dôstojnosť, spoločenská vážnosť a spoločenské uplatnenie v značnej miere) samotného žalobcu. Zásah do práv žalobcu nastal momentom účinnosti zákona č. 122/2005 Z. z., ktorým sa novelizoval zákon č. 385/2000 Z. z. (okrem iného aj § 69 ods. 2), podľa ktorého za výkon funkcie sudcu patrí sudcovi špeciálneho súdu a sudcovi NS SR, ktorý rozhoduje o opravných prostriedkoch vo veciach, na ktoré je v 1. stupni príslušný špeciálny súd, funkčný príplatok mesačne v sume rovnajúcej sa šesťnásobku priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok. Túto úpravu považuje žalobca za diskriminačnú. Predmetná novela nadobudla účinnosť dňa 15. apríla 2005. Následky tohto zásahu v podobe nemateriálnej ujmy u žalobcu podľa jeho tvrdenia stále pretrvávajú, preto sa domáhal aj upustenia od týchto zásahov. Žalobca mohol svoje právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vykonať prvýkrát 16. apríla 2005. Týmto dňom začala plynúť všeobecná trojročná premlčacia doba na uplatnenie predmetného nároku na súde, ktorá skončila dňom 16. apríla 2008. Žalobca však podal žalobu na súd až 8. januára 2009, teda po uplynutí premlčacej doby (napr. rozhodnutie NS SR, sp. zn. 2Cdo/194/2011). Začiatok plynutia premlčania nároku na náhradu nemajetkovej ujmy sa teda neodvíja od dĺžky trvania diskriminačného konania (uvedené je len kritériom pre stanovenie výšky nemajetkovej ujmy), ale od okamihu, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilému porušiť alebo ohroziť osobnostné práva žalobcu. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy k takémuto zásahu došlo. S ohľadom na uvedené závery sa javí nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy aj ako premlčaný v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka v spojení s § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Uznal preto námietku premlčania vznesenú

žalovaným za dôvodnú a ďalej sa nezaoberal argumentáciou týkajúcou sa odôvodnenosti žalovaného nároku na zaplatenie sumy 223.818,86 eura po vecnej stránke. Vzhľadom na uvedené potom žalobu ako nedôvodnú zamietol v celom rozsahu. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p., avšak hoci by žalovanému patrila náhrada trov konania v rozsahu 100%, vzhľadom na skutočnosť, že mu žiadne trovy nevznikli a súčasne náhradu trov konania ani priznať nežiadal, náhrada trov konania mu nepriznal (R 72/2018, uznesenie NS SR z 28. februára 2018, sp. zn. 7 Cdo 14/2018).

5. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý žiadal napadnutý rozsudok zrušiť napadnutý rozsudok a následne aby odvolací súd sám vyhovel žalobe v celom rozsahu a na podklade vyhovenia žalobe žalovaného zaviazal aj k náhrade trov konania. Odvolanie odôvodnil tým, že odôvodňuje tým, že napadnutý rozsudok trpí vadami v zmysle § 365 ods. 1 písm. b), c), d), f), h) C.s.p. V prvom rade poukázal na to, že pred vyhlásením napadnutého rozsudku vzniesol v prejednávanej veci námietku porušenia jeho základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi, ktoré základné právo je garantované každému v čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len "ústava", ak nie je uvedené inak). Porušenie tohto jeho práva spočíva v odňatí predmetnej veci zákonnej sudkyňi okresného súdu a pridelenie tejto veci inému sudcovi okresného súdu. Uvedený článok a ani žiadny iný článok ústavy neobsahuje žiadne splnomocnenie, aby zákon mohol upraviť odňatie už pridelenej veci zákonnému sudcovi, ktorý vykonáva súdnictvo na príslušnom súde a následne vec pridelíť inému sudcovi príslušného súdu. Žalobca pripomína, že uvedené základné právo je tak významné, že zabezpečenie jeho ochrany je zakotvené aj v ustanovení § 342 Trestného zákona, s tým že v odseku 2 porušenie tohto práva verejným činiteľom alebo osobou vykonávajúcou právomoc orgánu riadenia a správy súdov zakladá kvalifikovanú skutkovú podstatu trestného činu. Tým, že konajúci sudca napriek dôvodnosti žalobcom vznesenej námietky (dodatok 1. k rozvrhu práce na rok 2023 neobsahuje žiadne dôvody odňatia tejto veci zákonnej sudkyňi a jej pridelenie inému sudcovi okresného súdu) konal a rozhodol napadnutým rozsudkom vo veci samej, bol napadnutý rozsudok vyhlásený nesprávne obsadeným súdom v zmysle § 365 ods. 1 písm. c) C.s.p. v rozpore s čl. 48 ods. 1 ústavy. Napadnutý rozsudok neobsahuje žiadne úvahy konajúceho sudcu, ako sa vysporiadal s uvedenou námietkou žalobcu, v dôsledku čoho žalobca nedostal žiadnu odpoveď na rozhodnú otázku, ako sa vysporiadal so žalobcom namietaným porušením jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy. Z uvedeného dôvodu napadnutým rozsudkom bolo porušené aj základné právo žalobcu na spravodlivý proces v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. (viď dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) C.s.p. v zmysle druhej vety stanoviska, publikovaného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016 /ďalej len R 2/2016, ak nie je uvedené inak/). Namietal tiež, že pri postupe okresného súdu na pojednávaní podľa § 181 ods. 2 C.s.p. v rámci predbežného právneho posúdenia veci súdom došlo k porušeniu povinnosti súdu uviesť zákonné ustanovenia, z ktorých vyvodil svoj predbežný záver o nedôvodnosti žaloby napriek záveru o nepochybnosti skutkových tvrdení žalobcu v žalobe. V predmetnej veci je zrejmé, že pred pojednávaním obe strany konania viacerými písomnými podaniami prezentovali rozsiahlym a podrobným spôsobom svoje právne názory na nesporné žalobcom tvrdené skutkové okolnosti prípadu. Na výslovnú otázku právneho zástupcu žalobcu, na základe aplikácie akých konkrétnych zákonných ustanovení dospel sudca k predbežnému právnenému záveru o nedôvodnosti žaloby, žalobca nedostal žiadnu konkrétnu odpoveď (viď zvukový záznam z pojednávania). Týmto postupom bolo žalobcovi pri existencii rozsiahlych protichodných právnych argumentov strán znemožnené kvalifikovaným spôsobom právne protiargumentovať voči predbežným právnym názorom súdu na prejednávajúcu vec už na pojednávaní pred vyhlásením napadnutého rozsudku. V dôsledku toho bolo žalobcovi odňaté právo využiť možnosť kvalifikovanej právnej argumentácie na (neznáme) predbežné právne názory súdu pred rozhodnutím súdu a realizovať tak svoje procesné práva, vyplývajúce z materiálneho účelu procesného inštitútu podľa § 181 ods. 2 C.s.p.. Z uvedených dôvodov procesný postup okresného súdu v prejednávanej veci podľa § 181 ods. 2 C.s.p. zavinením konajúceho sudcu nespĺnil materiálny účel, pre ktorý bol tento procesný inštitút zákonodarcom zakotvený do ustanovení Civilného sporového poriadku. Hoci okresný súd v rámci postupu podľa § 181 ods. 2 C.s.p. uviedol, že vec bude okrem iného posudzovať aj podľa úpravy zákona č. 365/2004 Z. z., nepochybne odmietol zdôrazniť, že pri svojich záveroch o absencii pasívnej legitímácie nebude aplikovať ustanovenia § 3 a § 6 ods. 1, 2 najmä písm. b) zákona č. 365/2004 Z. z., znenie ktorých ustanovení (podľa názoru žalobcu pre posúdenie veci podstatných - viď ďalej odôvodnenie odvolania) neuviedol ani v odôvodnení napadnutého rozsudku medzi obsahom ustanovení, ktoré aplikoval na prejednávajúcu vec. S poukazom na povinnosť súdu podľa § 220 ods. 2 C.s.p. uviesť odôvodnení rozsudku okrem iného aj to, ako posúdil právne argumenty strán, postupom súdu podľa § 181 ods. 2 C.s.p. v rozpore s procesným účelom tohto ustanovenia bolo žalobcovi pred vynesením napadnutého rozsudku upreté procesné právo uplatniť kvalifikovanú

právnou protiargumentáciu voči predbežným právnym záverom okresného súdu, čím došlo v takej miere k znemožneniu žalobcovi, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. Uviedol tiež, že považuje za správne skutkové závery okresného súdu, podľa ktorých za účinnosti § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení zákona č. 122/2005 Z. z. dochádzalo k rozdielnemu odmeňovaniu sudcov všeobecných súdov oproti sudcom (v súčasnosti už bývalého) Špeciálneho súdu. Okresný súd správne a v súlade s objektívnou realitou skutkovo ustálil, že sudcovia bývalého Špeciálneho súdu v dobe účinnosti uvedenej právnej úpravy poberali plat za výkon súdnictva vo výške cca 300% platu sudcov ostatných všeobecných súdov. Nesprávny, teda skutočnosti celkom zjavne nezodpovedajúci, je však skutkový záver okresného súdu, podľa ktorého žalobca k momentu účinnosti zákona č. 122/2005 Z. z., teda ku dňu 15.4.2005, vykonával funkciu sudcu. Žalobca v žalobe a ani v žiadnom inom svojom podaní vo veci nikdy netvrdil, že ku dňu 15.4.2005 vykonával funkciu sudcu (k uvedenému dňu vykonával advokátsku prax). Žalobca nemal k tomu žiadny dôvod, pretože žalobca žalobou časovo vymedzil skutkové okolnosti, o ktoré opiera uplatnené nároky, na dobu od začiatku roku 2006, kedy už vykonával funkciu sudcu. Z priebehu pojednávania vyplýva, že k otázke doby výkonu funkcie sudcu žalobcom napriek úradnej povinnosti súdu podľa § 311 C.s.p. vykonať nevyhnutné dokazovanie aj bez návrhu okresný súd nevykonával žiadne dokazovanie. Ak teda okresný súd pri svojich právnych záveroch o premlčaní nároku na peňažnú satisfakciu žalobcu vychádzal zo skutočnosti, že žalobca mohol svoje právo na peňažnú satisfakciu uplatniť prvýkrát 16.4.2005 (viď bod 27 odôvodnenia napadnutého rozsudku), vychádzal zo skutkového záveru, ktorý nemá žiadnu oporu ani v tvrdeniach strán a ani vo výsledkoch vykonaného dokazovania. Ide o vadu napadnutého rozsudku v zmysle § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p. V odvolaní žalobca tiež namieta, že právne závery okresného súdu ohľadne absencie pasívnej legitímácie žalovaného (Slovenskej republiky) v prejednávanej veci vychádzajú z celkom zjavne nesprávneho (arbitrárneho) právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že okresný súd v bode 19. odôvodnil svoj záver o absencii pasívnej legitímácie žalovaného tým, že štát ako subjekt občianskoprávných vzťahov vystupuje len tam, kde je to výslovne uvedené. Podľa názoru okresného súdu si žalobca neuplatňuje právo na základe zákona č. 385/2000 Z. z. a zo zákona č. 365/2004 Z. z. vyplýva, že za následok zodpovedá ten, kto porušenie spôsobil. Z toho okresný súd vyvodil, že štát nie je zodpovedný za prijatie predmetného protiústavného zákona zákonodarným zborom štátu (pozn. žalobcu - napriek tomu, že všetky štátne orgány v rámci zákonom zverenej právomoci konajú v mene štátu - viď aj úvod napadnutého rozsudku "ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY"). Keďže podľa názoru okresného súdu zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že by štát bol a mohol byť zodpovedný za prijatie protiústavného zákona zo strany zákonodarcu, podľa názoru okresného súdu pasívne legitimovaným subjektom môže byť len ten, kto porušil zásadu rovnakého zaobchádzania. Podľa názoru žalobcu uvedené právne závery okresného súdu sú tak arbitrárne, že by mohli byť subsumovateľné aj pod pojem "svojvoľné uplatňovanie práva" v zmysle § 326a Trestného zákona. Ak by okresný súd dôsledne aplikoval ustanovenie § 25 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. musel by dospieť k právnemu záveru, podľa ktorého z právneho vzťahu medzi štátom (v danom prípade žalovanou Slovenskou republikou) a žalobcom vyplýva aj zákonná právna povinnosť žalovaného poskytovať sudcovi (žalobcovi) odmenu za vykonanú prácu. Ak by okresný súd na vec aplikoval aj ustanovenie § 3 ods. 1 zákona č. 365/2004 Z. z. (v odôvodnení napadnutého rozsudku neuvedené), musel by dospieť k právnemu záveru, podľa ktorého každý (bez akejkoľvek výnimky) je povinný dodržiavať zásadu rovnakého zaobchádzania v pracovnoprávných a obdobných vzťahoch, a teda aj štát, ako nositeľ zákonnej právnej povinnosti poskytovať odmenu sudcovi za vykonanú prácu, je podľa tohto ustanovenia zo zákona povinný dodržiavať zásadu rovnakého zaobchádzania. Ak by okresný súd na vec aplikoval aj ustanovenie § 3 ods. 3 zákona č. 365/2004 Z. z. (tiež v odôvodnení napadnutého rozsudku neuvedené), musel by nepochybne dospieť k právnemu záveru, podľa ktorého povinnosť dodržiavať zásadu rovnakého zaobchádzania je objektívna, keďže podľa tohto ustanovenia pri posudzovaní, či ide o diskrimináciu alebo nie, sa neberie do úvahy, či dôvody, ktoré k nej viedli, vychádzali zo skutočnosti alebo mylnej domnienky. V tejto súvislosti žalobca poukazuje na to, že okresný súd opäť v neprospech žalobcu vôbec neaplikoval pre posúdenie pasívnej legitímácie podstatné ustanovenie § 6 ods. 1, 2 písm. b) zákona č. 365/2004 Z. z. (znovu v odôvodnení napadnutého rozsudku neuvedené), podľa ktorého je zákonnou povinnosťou každého (teda aj štátu vo vzťahu k sudcovi) uplatňovať zásadu rovnakého zaobchádzania okrem iného aj v oblasti odmeňovania. V tejto súvislosti žalobca dodáva, že právo na odmenu sudcu od štátu je majetkovým (občianskoprávnym) právom sudcu voči štátu v zmysle § 1 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v ktorom majetkovom vzťahu je štát právnickou osobou ako subjekt práva podľa § 21 Občianskeho zákonníka. Ak teda súčasťou vzťahu medzi sudcom a štátom podľa § 25 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. je aj majetkový vzťah, týkajúci sa odmeňovania a ustanovenia § 3 ods. 1, § 6 ods. 1, 2 písm. b) zákona č. 365/2004 Z. z. ukladajú štátu právnu povinnosť

dodržiavať zásadu rovnakého zaobchádzania aj v odmeňovaní žalobcu pri objektívnej zodpovednosti podľa § 3 ods. 3 zákona č. 365/2004 Z. z., právny záver okresného súdu o absencii pasívnej legitímácie žalovaného celkom zjavne vykazuje znaky arbitrárnosti pri aplikácii platného a účinného právneho poriadku Slovenskej republiky na prejednávany prípad. Tu treba dodať, že s poukazom na uvedené nemá žiadnu oporu v zákone poukaz okresného súdu v bode 20. napadnutého rozsudku na to, že žalobca neoznačil za zodpovedný subjekt výbory, poslancov, vládu, Národnú radu Slovenskej republiky, predsedu Národnej rady Slovenskej republiky, predsedu vlády Slovenskej republiky a prezidenta Slovenskej republiky. V súvislosti s uvedeným poukazom okresný súd nedokázal ani označiť konkrétne zákonné ustanovenie, z ktorého by vyplýval majetkový právny vzťah odmeňovania medzi sudcom a niektorým z vymenovaných štátnych orgánov žalovaného (Slovenskej republiky). Keďže žalobca v tomto konaní namieta porušenie zásady rovnakého zaobchádzania v súvislosti s jeho odmeňovaním pri zákonom stanovenej právnej povinnosti žalovaného odmeňovať žalobcu, jediným záverom, súladným s platným právnym poriadkom Slovenskej republiky, je bez akýchkoľvek pochybností jedine právny záver, podľa ktorého pasívne legitimovaným v danom spore je práve a jedine štát, teda žalovaný. Z uvedených dôvodov žalobca považuje právny záver okresného súdu o absencii pasívnej legitímácie žalovaného v prejednávanej veci za celkom zjavne nesprávny, až arbitrárny v zmysle § 365 ods. 1 písm. h), b) C.s.p. Ďalej žalobca v odvolaní uviedol, že sa stotožňuje so správnosťou právnych záverov okresného súdu v bode 21. a 22. odôvodnenia napadnutého rozsudku, podľa ktorých na podklade imperatívu v ustanovení § 315 ods. 1, 2 C.s.p. vo vzťahu k určovaciemu petitu žaloby nie je možné aplikovať cenzus preukázania naliehavého právneho záujmu podľa § 137 písm. c) C.s.p.. Žalobca k tomu považuje za potrebné dodať, že podľa § 11 ods. 3 zákona č. 365/2004 Z. z. aj za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku bolo zakázané aplikovať cenzus preukázania naliehavého právneho záujmu podľa § 80 písm. c) OSP vo veciach porušovania zásady rovnakého zaobchádzania podľa zákona č. 365/2004 Z. z., čo zrejme podľa obsahu predložených písomných podaní ušlo pozornosti nielen žalovaného, ale aj súdom v rozhodnutiach, na ktoré žalovaný poukazyval vo svojich vyjadreniach. Podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku sa okresný súd zaoberal dôvodnosťou určovacieho petitu v bode 23. Týmto petitom sa domáhal, aby súd určil, že odmeňovanie žalobcu vo funkcii sudcu v rokoch 2006 až 2008 uskutočňované za účinnosti § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení zákona č. 122/2005 Z. z. je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania. Určovacím petitom tak žalobca nespochybniteľným spôsobom vymedzil udalosti, ktoré sa udiali v objektívnej realite, v dôsledku ktorých udalostí žalobca v tomto súdnom konaní žiadal rozhodnúť o určení porušenia zásady rovnakého zaobchádzania (určovací petít). Je tomu tak preto, že označenie účinnosti zákonného ustanovenia v určovacom petite jasne časovo vymedzuje udalosti, ktoré žalobca žiada právne posúdiť žalobou, keďže pri zákonnej fikcii "iura novit curia" konajúci sudca musí poznať nielen znenie § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení zákona č. 122/2005 Z. z., ale aj dobu účinnosti uvedeného ustanovenia v žalobcom formulovanom znení určovacieho petitu. Rovnako žalobca v určovacom petite jednoznačne a nespochybniteľne označil sudcov (teraz už bývalého) Špeciálneho súdu (nie Špecializovaného trestného súdu). V zmysle zásady "iura novit curia" je teda nespochybniteľné, že žalobcom vymedzený určovací petít sa týka odmeňovania v dobe účinnosti § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení zákona č. 122/2005 Z. z., ktorá sa prekrýva s dobou výkonu funkcie sudcu žalobcom. Žalobca v tejto súvislosti pripomína, že podľa skutkových zistení v odôvodnení napadnutého rozsudku, majúcich oporu v zhodných tvrdeniach strán a vo vykonanom dokazovaní, okresný súd v zhode s objektívnou skutočnosťou skutkovo ustálil, že v dobe účinnosti § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení zákona č. 122/2005 Z. z. dochádzalo k rozdielnemu odmeňovaniu sudcov všeobecných súdov oproti sudcom bývalého Špeciálneho súdu, a teda že sudcovia bývalého Špeciálneho súdu v dobe účinnosti uvedenej právnej úpravy poberali plat za výkon súdnictva vo výške cca 300% platu sudcu ostatných všeobecných súdov (teda aj sudcov bývalého Vyššieho vojenského súdu v Trenčíne, na ktorom bol žalobca pridelený k výkonu funkcie sudcu v rozhodnom, žalobou vymedzenom období rokov 2006 až 2008, od 1. apríla 2009 sa zo zákona stal sudcom Krajského súdu v Trenčíne). Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku k dôvodom zamietnutia aj určovacieho petitu uviedol, že vyššie uvedené bez ďalšieho súčasne neznamená, že žaloba je dôvodná. Dôvodom je, že žalobca sa domáhal určenia, že jeho odmeňovanie "je" (t. j. nie, že "bolo") v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania. Takémuto petitu súd nemôže vyhovieť, pretože v čase rozhodovania súdu nie je preukázaná žiadna diskriminácia v odmeňovaní žalobcu zavedená novelou vykonanou zákonom č. 122/2005 Z. z. v § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z., pretože protiprávny (diskriminačný) stav bol po prijatí nález č. 290/2009 Z. z. odstránený prijatím zákona č. 291/2009 Z. z. o Špecializovanom trestnom súde a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len "zákon č. 291/2009 Z. z."). Za stavu existujúceho v čase rozhodnutia súdu teda nemožno urobiť záver, že by odmeňovanie žalobcu bolo diskriminačné s poukazom na úpravu odmeňovania zavedenú zákonom č. 122/2005 Z. z.,

keďže táto úprava odmeňovania už v súčasnosti neexistuje. Navyše Ústavný súd v citovanom náleze č. 290/2009 Z. z. nespochybnil samotný charakter funkčných príplatkov pre sudcov špeciálneho (dnes špecializovaného trestného) súdu. Ústavný súd spochybnil len ústavnosť výšky príplatku, ktorý bol v čase pred vydaním nálezu Ústavného súdu č. 290/2009 Z. z. upravený v ustanovení § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. na šesťnásobok priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve SR. Uvedenému nasvedčuje aj súčasné znenie uvedeného ustanovenia, ktorou je výška príplatku upravená na dvojnásobok priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve SR. Z toho vyplýva, že Ústavný súd SR nepoprel, že sudcovia špeciálneho súdu (aktuálne špecializovaného trestného súdu) neboli v rovnakej situácii ako ostatní sudcovia všeobecného súdnictva. K tomu žalobca uviedol, že po prečítaní úvodnej časti daného odôvodnenia napadnutého rozsudku zostal doslova v šoku, ako mohol sudca v rozpore so svojim právnym záverom o protiprávnosti stavu (o diskriminácii) za účinnosti § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení zákona č. 122/2005 Z. z. zamietnuť žalobu vo vzťahu k žalobou vymedzenému určovacímu petitu. Z hľadiska práva žalobcu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, teda práva na to, aby súd rozhodol o jeho občianskych právach, tak nastala mierne povedané absurdná situácia, keď okresný súd dospel k právnemu záveru, podľa ktorého v žalobou vymedzenej dobe došlo k porušeniu žalobcovho práva na rovnaké zaobchádzanie, k diskriminácii (k inému právnemu záveru na základe viazanosti nálezom ústavného súdu podľa § 193 C.s.p. ani nemohol dospieť) a napriek tomu okresný súd zamietol žalobu v časti určovacieho petitu na základe právneho posúdenia skutkových okolností, daných až v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku, ktorých právneho posúdenia sa žalobca podanou žalobou vôbec nedomáhal vo vzťahu k určovacímu petitu. Z absurdity takéhoto postupu okresného súdu sa mu doslova zastavuje rozum, keďže okresný súd dospel k záveru, že skutkové okolnosti a právne posúdenie v žalobe vo vzťahu k určovacímu petitu je správne a napriek tomu v tejto časti žalobu zamietol, dôvodiac posúdením skutkového stavu, existujúceho v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku, posúdenia ktorého skutkového stavu sa nedomáhal. S poukazom na uvedené konštatoval, že okresný súd zamietnutím žaloby v časti určovacieho petitu napriek svojmu správne a zákonnému právnemu záveru o diskriminácii v dobe vymedzenej žalobou flagrantným spôsobom poprel jeho základné právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 46 ods. 1 Ústavy, ktoré popretie základného práva zakladá vadu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p., pretože okresný súd zamietol žalobu vo vzťahu k určovacímu petitu v rozpore s vlastným správne právnym záverom na správne ustálený skutkový stav, vymedzený v určovacom petite žaloby. Uvedené hrubé porušenie jeho základných práv na súdnu ochranu nemôže ospravedlniť ani poukaz okresného súdu vo vyššie citovanej časti napadnutého rozsudku na to, že v navrhovanom určovacom petite žalobca použil slovo "je" a nie slovo "bolo". Pozornosti okresného súdu zrejme ušlo, že žaloba bola podaná v čase účinnosti (!!!) § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení zákona č. 122/2005 Z. z. Nikdy žiadnym spôsobom nezmenil žalobu v zmysle § 140 ods. 2 C.s.p. vo vzťahu ku skutkovým okolnostiam vymedzeným vo vzťahu k určovacímu petitu, iba vo vzťahu k peňažnej satisfakcii rozšíril žalobu o porušovanie zásady rovnakého zaobchádzania o skutkové okolnosti, ku ktorým došlo až po podaní žaloby do straty účinnosti § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení zákona č. 122/2005 Z. z. Ak sa teda okresný súd nepochybné mylne domnieval, že v čase rozhodovania súdu by mala byť žalobou navrhovaná formulácia určovacieho petitu v žalobe rozporná s obsahom žaloby vzhľadom na (ním "nezavinenú") stratu účinnosti § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení zákona č. 122/2005 Z. z., bol okresný súd povinný pred rozhodnutím vo veci postupovať podľa ustanovení § 129 C.s.p., keďže nejasnosť podania vo veci samej, prípade rozpor petitu s obsahom žaloby je odstrániteľná prekážka konania. Ak sa teda okresný súd domnieval, že určovacím petitom sa žalobca domáha rozhodnutia o porušovaní zásady rovnakého zaobchádzania v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku, musel si byť vedomý toho, že takýto výklad určovacieho petitu je v rozpore s dôvodmi žaloby. V takom prípade pred rozhodnutím vo veci samej preto podľa § 129 ods. 1, 2 C.s.p. by bol povinný uznesením vyzvať žalobcu, aby žalobu doplnil alebo opravil v určenej lehote s uvedením, v čom je žaloba v časti určovacieho petitu neúplná alebo nezrozumiteľná a ako teda žalobu doplniť alebo opraviť s poučením o možnosti odmietnutia žaloby v časti určovacieho petitu. Preto ak okresný súd dospel k záveru, že právna skutočnosť, nezávislá od jeho vôle, ktorá nastala po podaní žaloby, mala za následok nejasnosť alebo nezrozumiteľnosť určovacieho petitu, bol povinný postupovať podľa § 129 C.s.p. a v prípade neodstránenia nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti určovacieho petitu bol povinný rozhodnúť o odmietnutí žaloby v časti určovacieho petitu a nie bez dodržania uvedeného zákonného postupu žalobu v tejto časti zamietnuť. Ak sa teda okresný súd (bezodôvodne) domnieval, že sa v časti určovacieho petitu na rozdiel do skutkových okolností, označených v žalobe, domáha posúdenia skutkového stavu, existujúceho v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku a nepostupoval podľa ustanovenia podľa ustanovenia § 129 C.s.p., zakladá to vadu podľa § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. V priebehu predmetného súdneho konania nikdy neprejavil vôľu, aby súd určovacím výrokom vyslovil

rozpor so zásadou rovnakého zaobchádzania vo vzťahu k odmeňovaniu žalobcu v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku. Logicky by sa takéhoto posúdenia nemohol nikdy opodstatnene domáhať, keďže v súdnom konaní nie je možné žalobou úspešne sa domáhať práv z právnych skutočností, ktoré majú nastať v budúcnosti po podaní žaloby. Na základe čítania s porozumením je preto nepochybné, že sloveso "je", použité žalobcom v určovacom petite žaloby, má z hľadiska vetnej skladby (z gramatického hľadiska) vzťah k navrhovanému právnemu posúdeniu odmeňovania v čase vymedzenom žalobou ("je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania") za účinnosti § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení zákona č. 122/2005 Z. z., teda použité sloveso "je" sa vzťahuje na právne posúdenie udalostí, ktoré nastali pred podaním žaloby (v minulom čase), nie na právne posúdenie udalostí v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku. V rozhodovacej praxi súdy dlhodobo ustáleno používajú sloveso "je" v určovacích výrokoch vo vzťahu k právnemu záveru posúdeniu právnych skutočností v minulosti (viď napr. "odstúpenie od zmluvy je neplatné", "výpoveď nájmu je neplatná, v pracovnoprávných veciach "výpoveď je neplatná", skončenie pracovnoprávneho vzťahu je neplatné"), ktorá súdna prax by mala byť každému sudcovi známa. Vo vzťahu k posúdeniu otázky premlčania žalobca v odvolaní namieta, že okresný súd v rozpore s ustanovením § 220 ods. 2 C.s.p. v odôvodnení napadnutého rozsudku vôbec neuviedol, ako posúdil jeho právne argumenty na aplikáciu ustanovení o premlčaní na prejednávany prípad, uvedené v jeho rozsiahlych vyjadreniach k veci. Porušením uvedenej povinnosti podľa § 220 ods. 2 C.s.p. v napadnutom rozsudku okresný súd porušil aj jeho právo dostať rozhodné odpovede na rozhodné otázky, čo podľa ustálenej súdnej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky znamená porušenie práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa ustálenej súdnej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva to zakladá porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Uvedené pochybenie okresného súdu tak samo osebe zakladá existenciu vady podľa § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. v zmysle druhej vety stanoviska R 2/2016. Odcitoval v tejto súvislosti v odvolaní svoju právnu argumentáciu proti žalovaným vznesenej námietke premlčania, v rámci ktorej poukázal na to, že v prípade posudzovania premlčania práva na kompenzáciu ujmy obete porušenia zákazu diskriminácie, ktoré premlčanie nie je osobitne upravené ani Občianskym zákonníkom a ani iným zákonom, je nevyhnutné aplikovať analogicky podľa § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka ustanovenia o premlčaní nároku na náhradu škody, keďže ujma z porušenia práva je svojim obsahom najbližšie škode z porušenia práva (viď vyvíjajúca sa judikatúra v zmysle komunitárneho výkladu pojmu ujma, prezentovaná publikovaným rozhodnutím R 61/2018, podľa ktorej judikatúry satisfakcia nemajetkovej ujmy nesie osud náhrady škody). V obidvoch prípadoch nepochybne ide o kompenzačné nároky z titulu deliktuálneho konania. Nejde o práva, ktoré vznikli zo zákona alebo z právneho úkonu (§ 34 Občianskeho zákonníka), ale ide o práva vzniknuté z protiprávneho (deliktuálneho) konania. Pre začiatok a dobu plynutia premlčacej doby je preto správne a zákonné aplikovať ustanovenie § 853 ods. 1 v spojení s ustanovením § 106 Občianskeho zákonníka. Keďže v čase uplatnenia nárokov na súde podanou žalobou stále dochádzalo k jeho diskriminácii zo strany žalovanej, žaloba bola podaná v lehote podľa § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka, lebo diskriminácia v čase podania žaloby stále trvala, z ktorého dôvodu sa logicky rozsah vznikajúcej ujmy obete z diskriminácie (z deliktuálneho konania) stále zväčšoval. Uplatnenie nároku žalobcu na plnenie v čase podania žaloby zodpovedalo rozsahu tejto ujmy, rozsah ktorej ujmy bol žalobcovi známy k momentu podania žaloby na súd. Na rozšírovanie ujmy z dôvodu pokračovania diskriminácie zo strany žalovanej aj po podaní žaloby reagoval rozšírením nároku z titulu zväčšujúcej sa ujmy na základe pokračovania v diskriminácii aj po podaní žaloby až do doby jej odstránenia v dôsledku právnych účinkov nálezu ústavného súdu. Až momentom skončenia tejto diskriminácie na základe diskriminačného ustanovenia § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. preto mohla začať plynúť subjektívna lehota premlčania podľa § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka, lebo až po skončení diskriminácie mohol byť objektívne známy žalobcovi celkový rozsah kompenzácie ujmy žalobcu, ktorá mu vznikla v dôsledku trvajúcej diskriminácie, zistenie ktorého rozsahu je nevyhnutné na posúdenie rozsahu satisfakcie za dobu trvania diskriminácie. Až momentom ukončenia predmetného diskriminačného konania žalovanej vo vzťahu k žalobcovi na základe aplikácie 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. začala plynúť aj objektívna premlčacia doba podľa § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka, lebo do tohto momentu trvala udalosť, z ktorej žalobcovi kontinuálne vznikala ujma. Okresný súd však podľa žalobcu v rozpore s ustanovením § 220 ods. 2 C.s.p. v odôvodnení napadnutého rozsudku neposkytol žiadne vysvetlenia, ako posúdil jeho vyššie uvedené právne argumenty o nedôvodnosti žalovaným vznesenej námietky premlčania žalobcom uplatneného právneho nároku na peňažnú satisfakciu za okresným súdom zistené porušovanie zásady rovnakého zaobchádzania v dobe účinnosti § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení zákona č. 122/2005 Z. z. Žalobca naďalej trvá na právnom názore, podľa ktorého porušovanie zásady rovnakého zaobchádzania je deliktuálnym (protiprávnym) konaním. Preto ujma z takéhoto pokračovacieho (jednotiaci zámer odmeňovania na základe účinnosti protiústavného

právneho predpisu) deliktuálneho konania podľa eurokonformného výkladu a podľa v súčasnosti už ustálenej súdnej praxe nesie osud škody. Preto v zmysle § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka nesie osud škody aj právne posúdenie otázok premlčania nároku na peňažnú satisfakciu z titulu porušenia zásady rovnakého zaobchádzania. Preto právne posúdenie premlčania v odôvodnení napadnutého rozsudku trpí vadami porušenia práva na spravodlivý proces podľa § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. a nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p. Právny záver okresného súdu, podľa ktorého mohol svoje právo na peňažnú satisfakciu prvýkrát vykonať 16.4.2005, vychádza z nesprávnych skutkových záverov okresného súdu v otázke jeho doby výkonu funkcie sudcu, nemajúcich oporu ani v jeho tvrdeniach a ani vo výsledkoch vykonaného dokazovania (dňa 16.4.2005 vykonával ešte advokátsku prax). Odhliadnuc od uvedených nesprávnych skutkových zistení je nesprávny právny záver okresného súdu, podľa ktorého sudcovia všeobecných súdov, činní v čase nadobudnutia zákona č. 122/2005 Z. z., mohli prvýkrát vykonať právo na peňažnú satisfakciu za porušenie zásady rovnakého zaobchádzania v odmeňovaní už dňa 16.4.2005. K porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania môže dôjsť až momentom vyplatenia rozdielnej odmeny. Ak teda zákon č. 122/2005 Z. z. nadobudol účinnosť dňa 15.4.2005 a sudcovia dostávajú odmenu za vykonanú prácu mesiac pozadu, prvýkrát mohli vykonať právo na peňažnú satisfakciu za porušenie zásady rovnakého zaobchádzania v odmeňovaní až v mesiaci máj 2005 po vyplatení odmeny za prácu v mesiaci apríl 2005, teda nie už 16.4.2005, ako je to tvrdené v odôvodnení napadnutého rozsudku. Žalobca považuje za arbitrárny právny záver "žalobcu", podľa ktorého aj v prípade, že by vykonával funkciu sudcu k dňu 15.4.2005, by mohol prvýkrát už dňa 16.4.2005 úspešne uplatniť nárok na peňažnú satisfakciu vo výške 156.648,87 eur, v žalobe vyvodený z rozdielu v odmeňovaní od roku 2006 do podania žaloby. Je tomu tak preto, že právny nárok na peňažnú satisfakciu čo do dôvodu a výšky môže vzniknúť až v príčinnej súvislosti s reálnym, nie budúcim možným, porušením zásady rovnakého zaobchádzania. Preto objektívne nemohol úspešne uplatniť vznik práva na peňažnú satisfakciu vo výške 156.648,87 v príčinnej súvislosti s diskriminačným odmeňovaním eur už dňa 16.4.2005, teda predtým než vôbec mohlo dôjsť k ujme v príčinnej súvislosti s porušovaním jeho základného práva na rovnaké zaobchádzanie v odmeňovaní od roku 2006 do podania žaloby. Z uvedených dôvodov v priebehu konania rozšíril svoj nárok na peňažnú satisfakciu o ďalšiu sumu, odvodenú z každomesačne sa opakujúceho porušovania zásady rovnakého zaobchádzania v odmeňovaní v dobe po podaní žaloby do straty účinnosti § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení zákona č. 122/2005 Z. z. Aj z uvedených dôvodov je v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p. arbitrárny právny záver okresného súdu, podľa ktorého už dňa 16.4.2005 mohol prvýkrát vykonať v žalobe uplatnený nárok na peňažnú satisfakciu vo výške 156.648,87 eur, ktorý nárok vznikol a rozširoval sa až v príčinnej súvislosti s každomesačným opakovaním porušovania zásady rovnakého zaobchádzania v odmeňovaní žalobcu v rokoch 2006 až 2008. Napokon žalobca uviedol, že doterajší celý priebeh tohto súdneho konania v ňom vzbudzuje názor, že okresný súd vykonal všetko pre to, aby žalobcovi uprel jeho právo na súdnu ochranu vo vzťahu k ním žalobou uplatneným právam voči žalovanému. Odvodzuje to od toho, že od podania žaloby ho Okresný súd Bratislava I v tomto antidiskriminačnom spore opakovane zaťažoval diskriminačne nezákonnou poplatkovou povinnosťou po dobu takmer 11 rokov, napriek tomu že o rovnakých právnych nárokoch, uplatnených žalobou inými sudcami, rozhodovali sudcovia Okresného súdu Bratislava I po zaplatení súdneho poplatku vo výške 66 eur. V prejednávanej veci pod hrozbou zastavenia konania zaplatil súdny poplatok veci vo výške 4.765 eur, ktorý po jeho zaplatení žiadal vrátiť s poukazom na to, že v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania boli rovnaké uplatnené nároky iných sudcov Okresným súdom Bratislava I prejednané a rozhodnuté vo veci po zaplatení súdneho poplatku vo výške 66 eur. Jeho žiadosti žalobcu o vrátenie zaplateného súdneho poplatku vo výške presahujúcej 66 eur nebolo vyhovené. Poplatkové diskriminačné "besnenie" v predmetnej veci ďalej pokračovalo a vyvrcholilo výzvou na doplatenie súdneho poplatku v sume 8.796 eur pod hrozbou zastavenia konania. Poplatkové "konanie", trvajúce temer 11 rokov, bolo zastavené rozhodnutím odvolacieho súdu až zo dňa 11.11.2019. Jeho názor o postupe okresného súdu, upierajúceho mu právo na súdnu ochranu, potvrdzujú aj arbitrárne právne názory okresného súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku na skutkové okolnosti nevymedzené v žalobe a arbitrárne ignorovanie zisteného porušovania zásady rovnakého zaobchádzania vo vzťahu ku skutkovým okolnostiam, vymedzeným v žalobe. Vzhľadom na uvedené žiadal odvolaniu vyhovieť.

6. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. K odvolacej námietke žalobcu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. c) a b) C.s.p. - odňatie veci zákonnému sudcovi, uviedol, že hoci žalobca v odvolaní uvádza, že pred vyhlásením napadnutého rozsudku vzniesol v prejednávanej veci námietku porušenia základného práva byť odňatý zákonnému sudcovi, s ktorou sa súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku nevysporiadal, vznesenie takejto

námietky mu nie je známe. O osobe zákonného sudcu, ktorý rozhodoval vo veci, sa žalobca dozvedel najneskôr doručením predvolania na pojednávanie na deň 13.04.2023 (žalovanému bolo doručené dňa 07.02.2023). Na samotnom pojednávaní vo veci, prítomný žalobca, ani jeho právny zástupca, námietku porušenia práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi nevzniesli, pričom predmetné pojednávanie bolo odročené výlučne za účelom vyhlásenia rozsudku vo veci. Žalobca v odvolaní nekonkretizuje kedy a akou formou uvedenú námietku vzniesol, používa však spojenie "pred vyhlásením napadnutého rozsudku". Keďže k tomuto nedošlo na poslednom pojednávaní, možno sa len domnievať, že sa tak stalo v deň vyhlásenia rozsudku (20.04.2023). Takýto postup zo strany žalobcu by však bolo potrebné označiť ako špekulatívny a ako taký by ho bolo potrebné odmietnuť (čl. 5 C.s.p.). Je postačujúce pripomenúť, že v momente vyhlásenia rozsudku (v prípadoch odročenia pojednávania na vyhlásenie rozsudku), je rozhodnutie súdu už vyhotovené a prítomným stranám sa doručuje. Nevedno potom, akým spôsobom mal podľa názoru žalobcu súd jeho námietku vznesenú "pred vyhlásením rozsudku" zakomponovať do obsahu písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku. Argumentácia žalobcu v tejto časti je však absolútne irelevantná, keďže aj podľa názoru Ústavného súdu SR, za zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy SR treba zásadne považovať toho, kto bol určený na prejednávanie vecí v súlade s rozvrhom práce súdu. "Ak však nastanú okolnosti odôvodňujúce presun takto pridelenej veci (resp. agendy) na iného sudcu buď v dôsledku jeho vylúčenia pre zaujatosť v zmysle § 14 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku, alebo aj pre iné dôvody uvedené v § 2 ods. 2 a 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 66/1992 Zb. o Spravovacom poriadku pre okresné a krajské sudy v znení neskorších predpisov [(ďalej len "vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 66/1992 Zb."), napríklad dlhodobá neprítomnosť sudcu, výrazné rozdiely v pracovnom vyťažení, náhle prekážky brániace sudcovi vykonať jednotlivé úkony v konaní], tak aj sudcov, ktorým boli veci následne pridelené v dôsledku uvedených prekážok, treba takisto považovať za zákonných sudcov podľa čl. 48 ods. 1 ústavy." Právo na zákonného sudcu neznamena právo na konkrétneho sudcu. Napokon § 3 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. ustanovuje, že zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávaní veci. Zákonným sudcom je teda sudca určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce (napr. II. ÚS 15/96, II. ÚS 16/2011, III. ÚS 459/2017). Realizácia uvedeného pravidla je zakotvená v § 51 ods. 1 prvej vete zákona č. 757/2004 Z. z., podľa ktorého sa veci určené podľa predmetu konania v súlade s rozvrhom práce pridávajú jednotlivým senátom alebo samosudcom náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom tak, aby bola vylúčená možnosť ovplyvňovania pridelenia vecí, ak tento zákon neurčuje inak. Podmienka náhodného výberu podľa ods. 1 splnená aj vtedy, ak sa má vec prideliť jednému z aspoň dvoch senátov, samosudcov alebo súdnych úradníkov (napr. III. ÚS 517/2022). Záver žalobcu, že zákon nemôže upraviť odňatie už pridelených vecí zákonnému sudcovi, je preto nesprávny. V nadväznosti na odvolaciu námietku žalobcu, v rámci ktorej vytýkal súdu prvej inštancie nesprávny postup pri oznámení predbežného právneho posúdenia veci v prvom rade poukázal na obsah zápisnice z pojednávania dňa 13.04.2023, z ktorej je zrejmé, že k predbežnému právnomu posúdeniu súdom prvej inštancie došlo. Rozsah, v akom má byť takéto posúdenie súdom stranám sporu prezentované, nie je zákonom špecifikovaný, a určite v rámci neho nemá byť súdom prvej inštancie prezentovaný výklad v takom rozsahu, v akom bude zahrnutý v následnom rozsudku vo veci samej. V tejto súvislosti poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.06.2022, sp. zn. 7Cdo/45/2020, v ktorom dovolací súd uviedol nasledovné: "Najvyšší súd rovnako už uviedol, že cieľom ustanovenia § 181 ods. 2 C.s.p. je zamerať procesnú aktivitu strán na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné, teda viesť strany už počas konania k tomu, aby dokázali predvídať rozhodnutie súdu. Okrem toho je jeho cieľom zrýchliť a zjednodušiť konanie tak, aby sa nevykonávali zbytočné dôkazy, ktoré súd nepovažuje za dôležité a nevenovala sa pozornosť bezdôvodným skutkovým tvrdeniam, ktoré sú podľa názoru súdu buď nesporné alebo právne bezvýznamné. Porušenie uvedeného ustanovenia však nelimituje stranu sporu pri realizácii jej procesných práv (7Cdo/111/2020, 1Obdo/92/2018, 2Obdo/56/2020). V uznesení sp. zn. 4Cdo/167/2012 z 28. mája 2013 najvyšší súd uviedol, že striktné nedodržanie postupu podľa § 118 ods. 2 OSP zo strany súdu (spočívajúce v neuvedení, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné a ktoré zostali sporné) možno hodnotiť len ako tzv. inú vadu konania, ktorá sama osebe nezakladá zmatečnosť rozhodnutia a nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ OSP (teraz § 420 písm. f/ C.s.p.). Z judikatúry ÚS SR (sp. zn. IV. ÚS 16/2012) vyplýva, že súd až v samotnom rozhodnutí vo veci, a nie v rámci postupu podľa ustanovenia § 118 ods. 2 OSP (predchádzajúca procesná úprava), vyjadrí svoj definitívny právny názor týkajúci sa konkrétnej prejednávaní veci. Podobne ústavný súd vo veci sp. zn. II. ÚS 366/2018 odmietol ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, keď ani v ďalej uvedenom právnom závere Krajského súdu v Prešove nezistil

porušenie namietaných práv. "Je pravdou, že prvoinštančný súd nepostupoval podľa § 181 ods. 2 C.s.p. Prvoinštančný súd neuviedol stranám sporu počas konania ... ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré súd považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nevykoná a taktiež neuviedol svoje predbežné právne posúdenie veci. Opomenutie aplikácie § 181 ods. 2 C.s.p. vydaním rozhodnutia vo veci samej sa konvaliduje. V rozhodnutí o veci samej prvoinštančný súd svoje názory oznámil a tým zhojil tento procesný nedostatok a prípadné odňatie práva na spravodlivý súdny proces stranám sporu. Preto tento dôvod odvolací súd nepovažuje za dôvod, pre ktorý by bolo potrebné napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie" (rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/7/2017 z 23. januára 2018)". Ak dovolací súd nepovažuje neposkytnutie predbežného právneho posúdenia za porušenie práva na spravodlivý proces, potom nemôže obstať ani tvrdenie žalobcu, že neposkytnutím ním preferovaného právneho posúdenia (čo do rozsahu) došlo k naplneniu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. Ďalej vo vzťahu k námietke správnosti skutkového záveru súdu prvej inštancie, že ku dňu 15.04.2005 vykonával funkciu sudcu, od ktorej skutočnosti potom nesprávne odvíjal aj záver o premlčaní nároku, poukázal na to, že žalobca nikdy v konaní netvrdil, od kedy funkciu sudcu zastával, tvrdil len, že od 15.04.2005 dochádza k diskriminácii sudcov. V nadväznosti na uvedené vzniesol námietku premlčania, nespochybňujúc status žalobcu ako sudcu a neriešiac osobitne moment ujatia sa výkonu tejto funkcie. K tomu došlo vo vyjadrení zo dňa 25.10.2018. Na uvedené reagoval žalobca vyjadrením zo dňa 14.07.2019, keď sa vyjadruje práve k vznesenej námietke premlčania. V rámci tohto vyjadrenia nikde neformuluje tvrdenie, že k 15.04.2005 funkciu sudcu nezastával, námietku premlčania spochybňuje výlučne cez argumentáciu, že počiatok plynutia premlčania sa viaže až na ukončenie tvrdenej diskriminácie, lebo až vtedy mohol byť žalobcovi známy celkový rozsah kompenzácie ujmy. Žalobca tak síce namieta nesprávne skutkové zistenie súdu, vo vzťahu ku ktorému však nevniešol do konania žiadne tvrdenie, a to napriek jasne formulovanej námietke premlčania. Napokon sa však ani tento záver nejaví ako podstatný pre posúdenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku. Žalobca niekoľkokrát menil žalobný petit, pričom nárok na nápravu protiprávneho stavu zaplacením požadovanej sumy bol žalobcom uplatnený až 19.05.2011 (podrobne procesné úkony zhrnul vo svojom vyjadrení zo dňa 13.09.2019). Je preto nepodstatné, či žalobca vykonával funkciu sudcu od 15.04.2005, pred týmto dátumom, alebo až od roku 2006. V každom z týchto prípadov je nárok premlčaný. V súvislosti s otázkou pasívnej vecnej legitímácie poukázal na to, že otázke pasívnej vecnej legitímácie sa súd prvej inštancie venuje v bodoch 19 a 20 odôvodnenia, jeho právne závery sú logické, riadne odôvodnené a nemožno o nich uvažovať ako o svojvoľných. Súdu prvej inštancie treba prisvedčiť, že žalobca sa v konaní nedomáhal nároku podľa zákona č. 385/2000 Z. z., ale podľa zákona č. 365/2004 Z. z. Zavádzajúce sú potom tvrdenia žalobcu, že sa domáhal "práva na odmenu", hoci takéhoto práva sa nikdy nedomáhal, podanou žalobou sa domáhal náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú neskôr pretransformoval na iný nárok v zmysle zákona č. 365/2004 Z. z. V súvislosti s otázkou právneho posúdenia pasívnej vecnej legitímácie štátu analogicky poukázal na konania o ochranu osobnosti, v ktorých sa riešila obdobná otázka s nasledujúcimi závermi: "V občianskoprávných vzťahoch sa uplatňuje zásada, v zmysle ktorej za škodu (ujmu) zodpovedá ten, kto ju spôsobil; v prípade škody spôsobenej právnickou osobou ide o činnosť tých osôb, ktoré právnická osoba na túto činnosť použila (§ 420 aj § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka). Z tejto zásady existujú v občianskoprávných vzťahoch výnimky len v prípadoch výslovne uvedených v zákone (viď napríklad § 422 a 427 Občianskeho zákonníka). Výnimka zo zásady, že za škodu zodpovedá ten, kto ju spôsobil, vyplýva tiež zo zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom [ďalej len "zákon č. 58/1969 Zb." (ktorý bol účinný v čase vydania rozhodnutia U., vzťahoval sa na škody vzniknuté za jeho účinnosti a v § 1 a 18 stanovoval zodpovednosť štátu za nezákonné rozhodnutie štátneho orgánu alebo jeho nesprávny úradný postup)]; takáto výnimka vyplýva tiež zo zákona č. 514/2003 Z.z., v ustanovení § 1 ods. 1 ktorého je vyjadrené, že za škodu spôsobenú niektorým orgánom verejnej moci nezodpovedá tento orgán, ale za neho štát. V pôsobnosti zákona č. 58/1969 Zb. (aj zákona č. 514/2003 Z.z.) to teda znamená, že bez ohľadu na skutočnosť, ktorý štátny orgán (orgán verejnej moci) škodu spôsobil, subjektom zodpovedným za škodu a pasívne vecne legitimovaným v konaní o náhradu škody je štát. To ale neplatí v odlišných právnych vzťahoch a v pôsobnosti iných zákonov; neplatí to medziiným ani vtedy, keď ide o ochranu osobnosti (§ 11 a nasl. Občianskeho zákonníka) a pôvodcom zásahu je právnická osoba - štátny orgán (orgán verejnej moci), konkrétnym konaním ktorého malo dôjsť k zásahu do osobnosti." a tiež: "V súvislosti s argumentáciou sťažovateľky ústavný súd poukazuje predovšetkým na tú zásadnú skutočnosť, že podľa všeobecných ustanovení občianskeho hmotného práva je otázka zodpovednosti za škodu (vrátane zodpovednosti za nemajetkovú ujmu) konštituovaná tak, že za škodu, resp. za ujmu zodpovedá ten, kto ju spôsobil, pričom v prípade škody, resp. ujmy spôsobenej právnickou osobou ide o činnosť tých fyzických osôb, ktoré právnická osoba na túto činnosť použila (§ 420, ako aj §

11 a nasl. Občianskeho zákonníka). Platí teda zásada, že subjekt práva zodpovedá za škodu, resp. ujmu, ktorú spôsobil. Z tejto zásady existujú viaceré výnimky. Ide napríklad o škodu spôsobenú osobami, ktoré nemôžu posúdiť následky svojho konania, v prípade ktorých nie sú za škodu zodpovedné tieto osoby, ale tí, ktorí zanedbali povinnosť náležitého dohľadu nad nimi (§ 422 Občianskeho zákonníka). Ďalšou výnimkou je napríklad zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, lebo za túto škodu zodpovedá prevádzateľ motorového vozidla, aj keď on sám škodu nespôsobil (§ 427 Občianskeho zákonníka). Tieto výnimky možno definovať ako prípady, v ktorých zákon zakotvuje zodpovednosť za škodu spôsobenú niekým iným ako zodpovedným subjektom. Aj zákon o zodpovednosti štátu patrí medzi výnimky zo všeobecnej zásady, podľa ktorej subjekt práva zodpovedá za škodu, resp. ujmu, ktorú spôsobil. Tento zákon totiž v ustanovení § 1 ods. 1 zakotvuje, že za škodu spôsobenú niektorým štátnym orgánom nezodpovedá štátny orgán, ale sám štát. Pritom je zrejmé, že štátny orgán a štát sú odlišnými subjektami práva, teda odlišnými právnickými osobami. Znamená to, že bez ohľadu na skutočnosť, ktorý štátny orgán škodu spôsobil, zodpovedným (vecne pasívne legitimovaným) je štát. Túto výnimku zo zásady o zodpovednosti za škodu však možno uplatniť len v medziach pôsobnosti zákona o zodpovednosti štátu, teda iba na prípady, v ktorých vznikla škoda v zmysle jej definície uvedenej v rozsudku krajského súdu. Preto pokiaľ by sa žaloba sťažovateľky mala právne posúdiť podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka (ako to žiada sťažovateľka), podľa všetkého by žaloba smerujúca proti štátu musela byť zamietnutá pre nedostatok jeho vecnej pasívnej legitimácie." Aj na základe uvedeného sa nemožno stotožniť s názorom žalobcu o arbitrárnosti právneho posúdenia pasívnej vecnej legitimácie žalovanej súdom prvej inštancie (NS SR, sp. zn. 3Cdo/176/2012; ÚS SR, sp. zn. I. ÚS 137/07). Napokon uvedené nie je jediným dôvodom, pre ktorý súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol. Odvolaním napadnutý rozsudok obsahuje ďalšie argumenty, pre ktoré bola žaloba nedôvodná. K odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. - určovací petit poukázal žalovaný na to, že v odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie poukázal na znenie určovacieho petitu, osobitne na skutočnosť, že žalobca sa domáhal určenia skutočnosti, ktorá v čase rozhodovania súdu prvej inštancie neexistovala. V danom čase nebolo odmeňovanie žalobcu uskutočňované v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania. Kým žalobca dokázal v priebehu súdneho konania zmeniť/upraviť žalobný petit celkom päťkrát, naposledy podaním doručeným súdu dňa 03.02.2014, v odvolaní zrazu argumentuje, že mal byť súdom vyzvaný na opravu žaloby a ak súd prvej inštancie takýto postup nezvolil, porušil tým právo žalobcu na spravodlivé súdne konanie. Súd prvej inštancie nemal mať akýkoľvek dôvod pochybovať, čoho sa žalobca určovacím petitom domáha. Primárne sa žiada poukázať na čl. 11 C.s.p. a pripomenúť, že žalobca je sudcom a v konaní bol od počiatku zastúpený právnym zástupcom, teda nielen od právneho zástupcu žalobcu, ale aj od samotného žalobcu, sa dalo očakávať, že je schopný konať s náležitou znalosťou veci spojenou s touto odbornosťou. Žalobca žalobu podal dňa 08.01.2009, pričom sa domáhal o. i. určenia, že jeho odmeňovanie "je" v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania. Následne, dňa 20.05.2009 Ústavný súd SR rozhodol nálezom sp. zn. Pl. ÚS 17/08, pričom sporná právna úprava prestala platiť dňa 17.07.2009. Od tohto momentu, teda už 6 mesiacov po podaní žaloby, nemohlo dochádzať k odmeňovaniu v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania a určovací petit stratil svoje opodstatnenie. Napriek uvedenému, žalobca na takto formulovanom petite (požiadavka na určenie, že "JE") zotrval aj v nasledujúcich podaniach zo dňa 17.05.2011, 20.01.2012, 10.09.2012, 15.05.2013 a 03.02.2014. Žalobcovi pri písaní odvolania napokon zjavne ušlo, že už v podaní zo dňa 10.09.2012 formuloval určovací petit bez odkazu na zákon č. 122/2005 Z. z., novo požadoval aj upustenie od odmeňovania žalobcu v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania a peňažný nárok rozšíril o vyčíslenie aj za obdobie od 01.09.2009 do 30.06.2012 vo výške 2-násobku priemernej nominálnej mzdy. Žalobca sa teda viac ako 3 roky po strate účinnosti zákona č. 122/2005 Z. z. domáhal nielen určenia, že jeho odmeňovanie "JE" v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania, dožadoval sa aj uloženia povinnosti upustiť od tohto (podľa jeho názoru zjavne trvajúceho) zásahu a napokon si uplatňoval peňažné nároky za ďalšie obdobie, a to vypočítané podľa novej právnej úpravy vo výške 2-násobku priemernej nominálnej mzdy. Tento petit bol pripustený uznesením súdu prvej inštancie zo dňa 29.11.2012, č. k. 17C/4/2009-83. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca sa nedožadoval určenia len za obdobie účinnosti zákona č. 122/2005 Z. z. a z tohto pohľadu sú jeho tvrdenia zavádzajúce. Uvedené potom vysvetľuje aj skutočnosť, prečo sa v odvolaní žalobca nevenuje zamietnutiu žaloby aj v časti negatívneho petitu žaloby. Logicky totiž nemôže argumentovať v prospech potreby uloženia povinnosti upustiť od niečoho, čo podľa jeho aktuálneho názoru už neexistuje. Argumentácia žalobcu preto v tomto smere nemôže obstáť a súd prvej inštancie neporušil právo žalobcu na spravodlivý proces, keď vychádzal z jasne formulovanej žalobnej požiadavky na určenie, že odmeňovanie žalobcu "JE" v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania. V súvislosti s odvolacími námietkami žalobcu týkajúcimi sa posúdenia otázky premlčania poukázal žalovaný na to, že súd prvej inštancie sa premlčaniu venuje v

bodoch 25 až 27 odôvodnenia, v ktorých sa stotožnil s jeho argumentáciou, že ak k diskriminácii žalobcu došlo prijatím protiústavnej právnej úpravy, ktorá nadobudla účinnosť dňa 15.04.2005, potom právo na náhradu akýchkoľvek peňažných nárokov s tým spojených sa premlčalo vo všeobecnej trojročnej premlčacej lehote, a to bez ohľadu na dĺžku tvrdeného diskriminačného konania. Tá má totiž význam len pre určenie prípadnej výšky náhrady, nie je rozhodná pre určenie vzniku prípadnej ujmy. Uvedenú argumentáciu považuje za zodpovedajúcu podmienkam § 220 ods. 2 C.s.p., avšak z dôvodu, že žalobca svoju argumentáciu prednáša opakovane, zopakoval aj svoju procesnú obranu v tejto časti, ktorú predniesol vo vyjadrení zo dňa 13.09.2019 a konštatoval, že otázka premlčania bola súdom prvej inštancie správne posúdená a zároveň odvolaním napadnutý rozsudok obsahuje požadované zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie v zmysle R 2/2016. Napokon k odvolaciemu dôvodu žalobcu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p. - status sudcu a premlčanie, poukázal na to, že k otázke statusu žalobcu ako sudcu k 16.04.2005 sa už, pričom z pohľadu otázky posúdenia premlčania sa zároveň žiada opätovne pripomenúť, že dátum 16.04.2005 nie je vo svojej podstate až takým zásadným, a irelevantné sú aj úvahy o tom, kedy dochádza k výplatu platu sudcu, osobitne, keď žalobca síce tvrdí, že funkciu sudcu začal vykonávať až neskôr (presný údaj neuviedol), avšak úplne opomína svoje procesné úkony v konaní, a teda treba pripomenúť, že žalobca sa peňažného nároku, ktorým má byť napravenie protiprávneho stavu zaplatením začal domáhať až podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 24.09.2012, t. z. viac ako 7 rokov po účinnosti zákona č. 122/2005 Z. z. a viac ako 3 roky po strate účinnosti tohto zákona. Z uvedených dôvodov je žalobcova argumentácia nespôsobilá spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a jeho závery o premlčaní. Len na okraj v tejto súvislosti poukázal na to, že v zmysle verejne dostupných informácií sa žalobca ujal výkonu funkcie sudcu v novembri 2005. Na základe vyššie uvedeného žalovaný zhrnul, že odvolaciemu návrhu žalobcu nemožno vyhovieť a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil, pričom v tejto súvislosti s odkazom na čl. 2 C.s.p. poukázal aj na rozsiahlu rozhodovaciu prax odvolacieho súdu v konaniach o obdobných žalobách iných sudcov, ktorú identifikovala vo svojom vyjadrení zo dňa 25.10.2018, pričom žaloba žalobcu sa od týchto v podstatnom smere nelíši, teda neexistuje žiadna osobitná okolnosť, ktorá by si vyžadovala odlišné posúdenie dôvodnosti nárokov uplatnených žalobou.

7. Žalobca v reakcii na vyjadrenie žalovaného k jeho odvolaniu zotrval na podanom odvolaní a žiadal mu vyhovieť. K argumentom žalovaného vo vzťahu k ním namietanému porušeniu jeho práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi uviedol, že prezentovaná argumentácia žalovaného k tejto rozhodnej otázke nespochybňuje dôvodnosť tejto námietky. Faktom stále ostáva, že predmetná vec pred 1.1.2023 bola pridelená inému sudcovi (sudkyňi) okresného súdu a 1.1.2023 bola odňatá tejto sudkyňi a pridelená inému sudcovi okresného súdu napriek tomu, že sudkyňa aj po 31.12.2023 naďalej vykonávala funkciu na Okresnom súde Bratislava I. Zrejme sa tak malo stať na základe dodatku, prijatého len pár dní po prijatí rozvrhu práce na rok 2023. Prijatý dodatok neobsahuje žiadne dôvody na odňatie už pridelenej veci zákonnej sudkyňi. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu neuvádza žiadne argumenty k uvedeným faktom, odôvodňujúcim právny záver o porušení práva žalobcu nebyť odňatý zákonnému sudcovi. Ani argumentácia žalovaného ohľadne predbežného právneho posúdenia veci nemôže čo i len spochybníť dôvodnosť jeho argumentácie v odvolaní. V rámci predbežného právneho posúdenia výslovne žiadal o označenie konkrétnych zákonných ustanovení, ktoré viedli konajúceho sudcu k predbežnému právnomu záveru o nedôvodnosti žaloby. Na túto výzvu nedostal žiadnu odpoveď. V rámci postupu podľa 181 ods. 2 C.s.p. sudca nielenže nezdôraznil, že pri svojich záveroch o absencii pasívnej legitímácie nebude aplikovať ustanovenia § 3 a § 6 ods. 1, 2 najmä písm. b) zákona č. 365/2004 Z. z., ale obsah uvedených ustanovení neuviedol ani v odôvodnení napadnutého rozsudku medzi obsahom ustanovení, ktoré mal aplikovať na prejednávajúcu vec napriek tomu, že pri predbežnom právnom posúdení uviedol, že na vec bude aplikovať ustanovenia zákona č. 365/2004 Z. z.. Z uvedených dôvodov v danom prípade ani teoreticky nemohlo dôjsť ku konvalidácii alebo k zhojeniu postupu súdu v rozpore s ustanovením §181 ods. 2 C.s.p. v zmysle právnych záverov v rozhodnutiach, na ktoré žalovaný poukazuje v uvedenom bode svojho vyjadrenia. Bagatelizovaním porušovania povinností súdu postupovať podľa zákona, teda aj v súlade s ustanovením § 181 ods. 2 C.s.p., je podľa názoru žalobcu porušovaná základná povinnosť súdu byť viazaný zákonom. Takýto postup je tiež v rozpore so zásadou právneho štátu, podľa ktorej "z neprávania nemôže byť právo". Ďalej uviedol, že v bode III vyjadrenia žalovaný dáva za pravdu opodstatnenosti jeho argumentov v odvolaní, podľa ktorých okresný súd nemal žiadny podklad k skutkovému záveru, podľa ktorého mal vykonávať funkciu sudcu ku dňu 15.4.2005. Ak okresný súd považoval túto okolnosť, ktorá nevyplývala zo zhodných skutkových tvrdení strán a ani z dokazovania, za nevyhnutnú pre svoje rozhodnutie, bol povinný k otázke výkonu funkcie sudcu

žalobcom vykonať dokazovanie z úradnej povinnosti v zmysle § 311 C.s.p. Ďalej vo vzťahu k určovacej žalobe zdôraznil, že od podania žaloby sa domáha nárokov vyplývajúcich zo zákona č. 365/2004 Z. z.. Tomu zodpovedá aj znenie určovacieho petitu, v ktorom sa domáha určenia, že jeho odmeňovanie v žalobou vymedzenom čase je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania. Vychádzajúc zo zásady "iura novit curia" musí byť zrejmé, že každý sudca Slovenskej republiky musí vedieť, ktorý zákon upravuje uplatňovanie zásady rovnakého zaobchádzania (viď § 1 zákona č. 365/2004 Z. z.). Analogické poukazy žalovaného v tomto bode vyjadrenia na aplikáciu zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym postupom považuje za nevýznamné s poukazom na nutnosť priamej aplikácie zákona č. 365/2004 Z. z. na prejednávany prípad. Naviac žalovaný v tomto bode vyjadrenia žiadnym spôsobom nespochybnil správnosť jeho právnych záverov v bodoch 4 a 4a dôvodov podaného odvolania o povinnosti súdu aplikovať na prejednávany prípad aj ustanovenia § 3 a § 6 ods. 1, 2 najmä písm. b) zákona č. 365/2004 Z. z. Pokiaľ žalovaný vyjadruje názor, podľa ktorého mal zmeniť určovací petít v žalobe, tento záver žalovaného nemá oporu v žiadnom z jeho podaní v prejednávanej veci. V žiadnom zo svojich podaní neuviedol, že by vzal späť žalobu v časti určovacieho petitu, týkajúceho sa určenia, že jeho odmeňovanie je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania oproti sudcom Špeciálneho súdu. Svojimi podaniami len rozšíril žalobu o ďalší petít, ktorým sa domáhal určenia, že odmeňovanie žalobcu je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania oproti sudcom Špecializovaného trestného súdu v období predchádzajúcom tomuto rozšíreniu žaloby. Ak teda okresný súd rozhodoval o otázke porušovania zásady rovnakého zaobchádzania podľa stavu v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku, rozhodoval o niečom, čo nebolo predmetom žaloby ani na základe určovacieho petitu, vymedzeného v žalobe a ani v rozšírenom určovacom petite, ktorý sa vzťahoval na obdobie, predchádzajúce rozšíreniu žaloby. Preto je napadnutým rozsudkom porušené jeho základné právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a teda napadnutý rozsudok trpí vadou podľa § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. K bodu VI vyjadrenia žalovaného uviedol, že k úpravám formulácie petitu žaloby podaniami, na ktoré poukazuje žalovaný v uvedenom bode vyjadrenia, bol donútený z dôvodu svojvoľného názoru súdov, konajúcich o poplatkovej povinnosti, o uplatňovaní nároku žalobcu na peňažné plnenie podľa § 9 ods. 3 zákona č. 365/2004 Z. z. Na základe uvedeného názoru mu súdy prvotne vyrubovali poplatkovú povinnosť podľa položky 7d písm. b) prílohy zákona č. 71/1992 Zb. vo výške 3% z uplatňovaného peňažného plnenia. Súdy tvrdošijne omietali ním prejavovanú vôľu uplatňovania páva na peňažné plnenie podľa § 9 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z. z. s poplatkovou povinnosťou 66,- eur. To ho nútilo upravovať formuláciu petitu žaloby tak, aby donútil súdy, konajúce o poplatkovej povinnosti, rešpektovať túto žalobcom prejavenu vôľu a nespoplatňovať konanie podľa položky 7d písm. b) prílohy zákona č. 71/1992 Zb., čo sa mu nakoniec aj "podarilo". Nebyť otáľania súdov mohlo to byť pre neho "pyrhovo víťazstvo", keďže síce svojimi podaniami donútil súdy, konajúce o poplatkovej povinnosti, nevyrubovať súdny poplatok podľa položky 7d písm. b) prílohy zákona č. 71/1992 Zb., avšak s tým následkom, že okresný súd mu následne (neúspešne) vyrúbil súdny poplatok podľa položky 1 písm. a) prílohy zákona č. 71/1992 Zb. vo výške až 6% z uplatňovaného peňažného plnenia. V tejto súvislosti pripomenul, že "návrh na začatie konania" (žaloba) bol podaný za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, a teda podľa § 470 C.s.p. sa na posudzovanie návrhu (žaloby) a jeho účinky musia aplikovať ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku. V súlade s uvedeným postupoval aj okresný súd v napadnutom rozsudku, keď dospel k záveru, že uplatnil nárok na peňažné plnenie podaním návrhu zo dňa 29.12.2008 na začatie súdneho konania na súd. Žalovaný v tomto bode argumentuje len citovaním obsahu svojho vyjadrenia vo veci zo dňa 13.9.2019 (zo dňa pred vyhlásením napadnutého rozsudku), ktorú argumentáciu okresný súd zjavne neakceptoval, ak dospel k záveru o uplatnení nároku na peňažné plnenie podaním návrhu zo dňa 29.12.2008 na súd. V súvislosti so záverom žalovaného, podľa ktorého otázka premlčania bola súdom prvej inštancie správne posúdená, konštatoval, že okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku svojimi závermi o premlčaní uplatneného peňažného plnenia a žalovaný svojím záverom o správnosti tohto záveru "de facto" uznávajú danosť ním uplatneného peňažného nároku. Z logiky veci vyplýva, že len existujúci právny nárok môže byť premlčaný, čím danosť nároku nezaniká, len sa oslabuje. Ak právny nárok neexistuje, nemá byť čo premlčané. Na základe záveru okresného súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku o porušovaní zásady rovnakého zaobchádzania v dobe účinnosti § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení zákona č. 122/2005 Z. z. a na základe písomného uznania tohto porušovania žalovaným v jeho prvom písomnom vyjadrení k žalobe, vyvstáva otázka, ako si žalovaný (Slovenská republika ako členský štát Európskej únie) v tomto konkrétnom konaní plní svoju verejnoprávnu povinnosť členského štátu Európskej únie zabezpečiť sankcionovanie porušovania zásady rovnakého zaobchádzania (podľa pravidla "padni komu padni") účinne, primerane a odrádzajúco (viď právna argumentácia žalobcu v podaní zo dňa 7.3.2019, s ktorou sa okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku tiež úplne odmietol zaoberať). Odhliadnuc od toho,

že nepovažuje za správny záver okresného súdu o premlčaní uplatneného nároku na peňažné plnenie, uplatnenie námietky premlčania žalovaným v tomto konaní podľa jeho názoru vykazujú minimálne znaky rozporu s dobrými mravmi, pretože postup žalovaného v tomto konkrétnom konaní je v rozpore s jeho verejnoprávnou povinnosťou zabezpečiť dodržiavanie práva Európskej únie.

8. Odvolací súd na základe odvolania žalobcu posúdil napadnutý rozsudok v rozsahu podaného odvolania podľa § 380 ods. 1 C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

9. Súd prvej inštancie svojím rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáha poskytnutia primeraného zadosťučinenia v podobe určenia, že jeho odmeňovanie je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania, ako aj uloženia povinnosti upustiť od odmeňovania žalobcu v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania a uloženia povinnosti žalovanému napraviť protiprávny stav zaplatením sumy 223.818,86 eura žalobcovi do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

10. Na úvod považuje odvolací súd za potrebné zhrnúť, že v preskúmvanej veci vykonal súd prvej inštancie všetko navrhované dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností významných pre posúdenie dôvodnosti podanej žaloby a na základe správneho vyhodnotenia vykonaného dokazovania dospel vo vzťahu ku skutočnostiam významným pre rozhodnutie v spore k správnym skutkovým záverom, a na ich základe následne vyvodil aj správny právny záver, že v danej veci nie sú splnené zákonné podmienky na vyhovie podanej žalobe v časti o určenie, že odmeňovanie žalobcu je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania, avšak ani vo zvyšnej časti podanej žaloby, teda v časti o uloženie povinnosti upustiť od odmeňovania žalobcu v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania ani uloženia povinnosti žalovanému napraviť protiprávny stav zaplatením sumy 223.818,86 eura žalobcovi. Ani obsah odvolania žalobcu pritom nie je spôsobilý spochybníť správnosť kľúčových záverov na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a v podrobnostiach na ne odkazuje.

11. V prvom rade považuje odvolací súd za potrebné konštatovať, že neopodstatnene žalobca v odvolaní s poukazom na skutočnosť, že Dodatok č. 1 k rozvrhu práce na rok 2023 neobsahuje žiadne dôvody odňatia tejto veci pôvodnej zákonnej sudkyňi a jej pridelenie inému sudcovi okresného súdu, ktorý konal a rozhodol napadnutým rozsudkom, namietá, že predmetný spor prejednal a rozhodol nesprávne obsadený súd, a preto došlo k porušeniu jeho práva na zákonného sudcu. Podrobné uvedenie dôvodov zmeny rozvrhu práce a s tým súvisiacej zmeny osoby konajúceho sudcu v určitej veci totiž nepatrí medzi náležitosti rozvrhu práce v zmysle ust. § 50 a nasl. zák. č. 757/2004 Z.z. Najmä však, hoci je pravdou, že súd prvej inštancie tejto výhrade žalobcu v odôvodnení napadnutého rozsudku nevenoval osobitnú pozornosť, odvolací na základe obsahu spisu v danej veci, vychádzajúc z obsahu Rozvrhu práce Okresného súdu Bratislava I na rok 2023, nemá žiadnu pochybnosť o zákonnosti zmeny rozvrhu práce, na základe ktorej došlo k zmene zákonného sudcu v preskúmvanej veci. V súlade s ust. § 51 ods. 1 zák. č. 757/2004 Z.z. bola totiž, ako to vyplýva aj z Dodatku č. 1 k rozvrhu práce, daná vec konajúcemu sudcovi pridelená náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom, v rámci prerozdelenia všetkých nevybavených vecí súdneho oddelenia 17C, v záujme zabezpečenia rovnomernej zaťaženia jednotlivých sudcov občianskoprávneho grémia Okresného súdu Bratislava I, v čase, kedy došlo k zmenám v obsadení daného súdu sudcami (už zo samotného Dodatku č. 1 k rozvrhu práce vyplýva S. H., G. G. C. E., B. G., E., U. F., J., J. H., R., H., H., H. C. E., P., všetko sudcov občianskoprávneho grémia), teda práve v situácii, kedy vykonanie takéhoto prerozdelenia spisov umožňuje ustanovenie § 51 ods. 4 písm. b), c) zákona č. 757/2004 Z.z. a v nadväznosti na to aj spoločné zásady daného rozvrhu práce pre pridelovanie vecí na Okresnom súde Bratislava I. Na základe uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že k zmene zákonného sudcu v preskúmvanej veci došlo v súlade s platnou právnou úpravou zákona č. 757/2004 Z.z., v znení účinnom v čase uskutočnenia zmeny, a preto k porušeniu práva žalobcu na zákonného sudcu a ani k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces z tohto dôvodu nedošlo.

12. Nedôvodne tiež žalobca v odvolaní vytýka súdu prvej inštancie nesprávne skutkové závery, podľa ktorých k momentu účinnosti zákona č. 122/2005 Z. z., teda ku dňu 15.4.2005, vykonával funkciu sudcu, čo v žalobe a ani v žiadnom inom svojom podaní vo veci nikdy ani netvrdil, keď ku dňu 15.4.2005 vykonával advokátsku prax. Predmetná skutočnosť je totiž z hľadiska vecnej správnosti napadnutého rozsudku bez právneho významu. Odhliadnuc od toho, že peňažný nárok bol žalobcom v

konaní uplatnený nejasne, špekulatívne a rozporuplne, keď v pôvodnej žalobe podanej dňa 8.1.2009, v ktorej síce netvrdí, od kedy je sudcom, avšak už v záhlaví sa tak označuje, žiadal priznať z dôvodu nerovnakého zaobchádzania nemajetkovú ujmu vo výške 4.719.204,- Sk (156.648,87 eura), a to za diskrimináciu v období od 1.1.2006 do 31.12.2008, ktorú neskôr dňa 24.1.2012 rozšíril o sumu 39.043,62 eura za deväť mesiacov kalendárneho roku 2009, pričom podľa písomného podania doručeného dňa 24.9.2012 už žiadal priznať primerané zadosťučinenie, resp. reštitučnú náhradu, ktoré malo sanovať dovtedajší diskriminačný stav v sume 169.716,86 eura za obdobie od 1.1.2006 do 31.8.2009 a v sume 54.102 eur za obdobie od 1.9.2009 do 30.6.2012, a podaním dňa 17.5.2013 zoberal späť žalobu v časti o priznanie zadosťučinenia a predmetnú sumu žiadal priznať už iba titulom nároku na nápravu protiprávneho stavu. Je nesporné, že za obdobie kalendárneho roku 2005 žalobca žiadne nároky neuplatňuje, a preto pre účely rozhodnutia v spore táto okolnosť nie je rozhodujúca; s výnimkou posúdenia otázky premlčania, ktorou sa však odvolací súd bude zaoberať až ďalej.

13. Pokiaľ ide o právne posúdenie veci, súd prvej inštancie na základe správne ustáleného skutkového stavu veci významného pre rozhodnutie v spore správne spor posúdil po právnej stránke, keď dospel k záveru, že žalobca vzhľadom na skutočnosť, že ide iba o (vo všeobecnosti legitímne) zvolený spôsob poskytnutia nepeňažného zadosťučinenia, nemusel v konaní preukazovať naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Odvolací súd však za správny považuje aj jeho záver, že v tejto časti neboli na vyhovenie podanej žalobe splnené všetky predpoklady. Je totiž pravdou, ako to konštatuje aj súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku, že žalobca sa domáha určenia, že jeho odmeňovanie uskutočňované podľa § 66 ods. 1, 2, 3, 4, § 67 ods. 1, 2, § 71 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. v porovnaní s odmeňovaním sudcov Špecializovaného trestného súdu podľa § 66 ods. 1 a § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. a sudcov najvyššieho súdu, ktorí rozhodujú o opravných prostriedkoch vo veciach, na ktoré je na prvom stupni príslušný Špecializovaný trestný súd podľa § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z., je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania, teda konštatovania diskriminačného konania žalovaného v prítomnosti, čo však nezodpovedá skutočnosti. Protiprávny (diskriminačný) stav bol totiž po prijatí nález č. 290/2009 Z. z. odstránený prijatím zákona č. 291/2009 Z. z. o Špecializovanom trestnom súde a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len "zákon č. 291/2009 Z. z.") a vychádzajúc zo stavu právnej úpravy v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku aj v súčasnosti (§ 217 ods. 1 C.s.p.) na konštatovanie diskriminačného odmeňovania žalobcu v prítomnom čase nie sú splnené podmienky. Na doplnenie vo vzťahu k splneniu predpokladov pre vyhovenie podanej žalobe v časti určovacieho petitu navyše odvolací súd dodáva, že pokiaľ cieľom daného určenia má byť poskytnutie morálnej satisfakcie, táto bola (aj) žalobcovi v plnej miere poskytnutá už vydaním, no najmä zverejnením citovaného nález Ústavného súdu SR, a preto opakované konštatovanie takéhoto porušenia vo výroku rozsudku v preskúmvanej veci treba považovať za nadbytočné, presahujúce rámec účelu a zmyslu ustanovenia § 9 ods. 2 Antidiskriminačného zákona, ktorým nepochybne nie je (iba preto, že to žalobca požaduje) opakovane poskytnúť (morálnu) satisfakciu (zadosťučinenie) spôsobom a vo forme (konštatovaním nerovnakého zaobchádzania), v akej už raz bolo poskytnuté, a to dokonca Ústavným súdom SR, ktorý je najvyšším orgánom ochrany ústavnosti v Slovenskej republike. Súd prvej inštancie preto rozhodol vecne správne, keď žalobu v časti určenia, akého sa žalobca domáha, podanú žalobu ako neopodstatnenú zamietol.

14. Nedôvodne žalobca v odvolaní vytyka súdu prvej inštancie, že ak sa domnieval, že v čase rozhodovania súdu by mala byť žalobou navrhovaná formulácia určovacieho petitu rozporná s obsahom žaloby vzhľadom na (žalobcom "nezavinenu") stratu účinnosti § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení zákona č. 122/2005 Z. z., bol povinný pred rozhodnutím vo veci postupovať podľa ustanovení § 129 C.s.p., keďže nejasnosť podania vo veci samej, prípade rozpor petitu s obsahom žaloby je odstrániteľná prekážka konania, a bol povinný ho uznesením vyzvať, aby žalobu doplnil alebo opravil v určenej lehote s uvedením, v čom je žaloba v časti určovacieho petitu neúplná alebo nezrozumiteľná a ako treba žalobu doplniť alebo opraviť s poučením o možnosti odmietnutia žaloby v časti určovacieho petitu, pričom v prípade neodstránenia nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti určovacieho petitu bol povinný rozhodnúť o odmietnutí žaloby v časti určovacieho petitu a nie bez dodržania uvedeného zákonného postupu žalobu v tejto časti zamietnuť. Od počiatku je totiž celkom nepochybné, čoho sa žalobca v časti určovacieho petitu domáha, teda že sa domáha určenia jeho diskriminácie v prítomnom čase bez ohľadu na iné okolnosti. V tomto smere nejde o rozpor petitu s obsahom žaloby, a preto súd prvej inštancie nemal žiaden dôvod odstraňovať vady žaloby, keď nemá možnosť vnútiť žalobcovi svoju predstavu o tom, akého určenia sa má, resp. môže oprávnené, domáhať. Ani v tomto smere preto odvolací súd v postupe súdu prvej inštancie žiadne procesné pochybenie, a teda ani pochybenie, ktoré by mohlo mať za následok

porušenie procesných práv žalobcu, nezistil. Každopádne však treba poukázať na to, že ani v prípade, ak by táto odvolacia námietka bola opodstatnená, nemalo by to žiadny vplyv na správnosť zamietnutia žaloby v tejto časti, keď, ako už bolo uvedené vyššie, na poskytnutie zadosťučinenia určovacím výrokov neboli splnené podmienky z dôvodu, že toto už bolo žalobcovi poskytnuté, a teda žalobe v tejto časti nebolo možné vyhovieť aj z iného dôvodu.

15. Súd prvej inštancie tiež správne vychádzal z toho, že Ministerstvo spravodlivosti SR, ktoré žalobcovi len vyplácalo prostredníctvom služobného úradu plat podľa platných a účinných právnych predpisov, ako orgán konajúci za žalovaného, nemôže zodpovedať za prijatie protiústavného zákona, keď ministerstvo konajúce za žalovaného žalobcovi vyplácalo plat v tej výške, v ktorej mu ho vyplácalo, pretože až do doby vyhlásenia ústavného nález o nesúlade zákona s ústavou (nález č. 290/2009 Z. z.) sa zákon považuje za platný a účinný, a preto až do doby vyhlásenia ústavného nález k diskriminácii žalobcu z dôvodu nevyplácania platu v rovnakej výške ako sudcom špeciálneho súdu nemohlo dôjsť. Odvolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné zdôrazniť, že Ministerstvo spravodlivosti SR nie je subjektom, ktorý nesie zodpovednosť za legislatívnu činnosť Národnej rady Slovenskej republiky, nakoľko sa iba podieľa na správe súdov tým spôsobom, že v oblasti finančnej riadi tvorbu rozpočtu súdov, pričom postupovalo správne, keď žalobcovi vyplácalo plat vo výške stanovenej zákonom, pretože až do doby vyhlásenia nález Ústavného súdu o nesúlade zákona s ústavou sa zákon považuje za platný a účinný. Pokiaľ ide o subjekt zodpovedný za porušenie zákazu nerovnakého zaobchádzania, zodpovednosť za porušenie tohto zákazu a teda aj povinnosť náhrady nemajetkovej ujmy môže v súlade s ust. § 9 ods. 2 Antidiskriminačného zákona vzniknúť iba tomu, kto je pôvodcom takéhoto zákazu, kto tento zákaz porušil a nežiaduci stav spôsobil. Týmto subjektom však nepochybne nie je Ministerstvo spravodlivosti SR. Zároveň však treba poukázať na to, že žalobca sa proti žalovanému, ktorým je Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, domáha nápravy protiprávneho stavu spôsobom, ktorý zo strany orgánu konajúceho v danom prípade za štát nie je možný (prípustný), nakoľko ak by malo dôjsť k uspokojeniu nároku zo strany žalovaného, by bol žalovaný nútený bez opory v platnej právnej úprave porušiť právne predpisy upravujúce nakladanie s rozpočtovými prostriedkami. Žalobca sa totiž v skutočnosti domáha iba doplatenia (časti) príplatkov, aké podľa právnej úpravy prináležali sudcom, ktorí (na rozdiel od žalobcu) podmienky pre vznik nároku na vyplatenie v zmysle (hoci diskriminačnej) právnej úpravy spĺňali. To je zrejmé z doterajšieho priebehu konania, v ktorom žalobca výšku uplatnenej sumy od počiatku odvodzuje práve od výšky príplatkov, aké podľa neústavnej právnej úpravy prináležali niektorým sudcom. Z uvedených dôvodov preto na vyhovieenie podanej ani v tejto časti neboli splnené podmienky.

16. Pokiaľ žalobca namieta záver súdu prvej inštancie, že žalovaný konajúci prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti SR, nie je v tomto spore pasívne vecne legitimovaný, odvolací súd uvádza, že vo všeobecnosti sa síce javí ako logická argumentácia, že predsa iba ten, kto sudcom poskytuje plat, môže voči nim postupovať v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania, avšak to nič nemení na správnosti záveru prvoinštančného súdu (ako bolo uvedené už vyššie), že Ministerstvo spravodlivosti SR, ktoré v tomto prípade koná za štát, rozdielnosť v odmeňovaní sudcov všeobecných súdov a sudcov Špecializovaného trestného súdu, nepochybne nespôsobilo. Ak v rámci tejto odvolacej námietky žalobca zdôrazňuje potrebu dôslednej aplikácie všetkých ustanovení Antidiskriminačného zákona, odvolací súd dáva do pozornosti, že z dikcie ust. § 9 ods. 2 Antidiskriminačného zákona vyplýva, že vznik povinnosti napraviť protiprávny stav spočívajúci v porušení zákazu nerovnakého zaobchádzania, prichádza do úvahy iba v prípade, ak je to (objektívne) možné, pričom takáto povinnosť môže byť uložená iba tomu, kto tento zákaz porušil a takýto stav spôsobil. V tomto prípade však Ministerstvo spravodlivosti SR nepochybne nie je tým subjektom, ktorý by spôsobil neústavný stav, dôsledkom ktorého bolo priznanie neprímerane vysokých príplatkov sudcom Špecializovaného trestného súdu a niektorým sudcom Najvyššieho súdu SR, keď i Ústavný súd SR vo svojom náleze zodpovednosť za nastolenie neústavného stavu pripisuje zákonodarnej moci, teda Národnej rade SR. Za tohto stavu potom i podľa názoru odvolacieho súdu nebolo možné podanej žalobe vyhovieť ani v časti o zaplatenie sumy 223.818,86 eura, napokon uplatnenej (formálne) žalobcom ako nárok na odstránenie nezákonného stavu. Zároveň však odvolací súd opätovne poukazuje na to, že žalobca sa domáha nápravy protiprávneho stavu, ktorý mal byť spôsobený jeho diskrimináciou, proti žalovanému, ktorým je Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, spôsobom, ktorý je zo strany orgánu konajúceho v danom prípade za štát (právne) nemožný, pretože ak by malo dôjsť k uspokojeniu nároku zo strany žalovaného, bolo by to objektívne možné iba ak by žalovaný hrubým spôsobom porušil právne predpisy upravujúce nakladanie s rozpočtovými prostriedkami. Žalobca sa totiž; dôvodiac potrebou nápravy nezákonného diskriminačného stavu; v skutočnosti domáha iba doplatenia príplatkov, aké podľa právnej úpravy prináležali sudcom,

ktorí na rozdiel od žalobcu kritériá pre vznik nároku na vyplatenie v zmysle (hoci diskriminačnej) právnej úpravy spĺňali. Uložením povinnosti niečo vykonať v rozsudku všeobecného súdu však nemožno nikoho nútiť konať v rozpore s platnou právnou úpravou. V tejto súvislosti sa nemožno stotožniť ani s rozsiahlou argumentáciou žalobcu, ktorej podstatou je v skutočnosti názor, že nakoľko Ústavný súd SR vo svojom náleze vyslovil existenciu nerovnakého zaobchádzania, je povinnosťou všeobecného súdu rozhodnúť o sanácii diskriminácie, a to bez ohľadu na akékoľvek ďalšie okolnosti prejednávanej veci. Všeobecný súd totiž rozhoduje o konkrétnej žalobe na základe individuálnych okolností každej veci, a v prípade žalobcu je významné i to, aké nároky, akým spôsobom a proti komu podanou žalobou uplatnil. Žalobca napokon spomedzi nárokov z porušenia zásady rovnakého zaobchádzania (okrem určovacej žaloby) uplatnil právo na upustenie od odmeňovania žalobcu v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania a právo na odstránenie nezákonného stavu takým spôsobom, že mu bude zo strany žalovaného vyplatená peňažná suma vo výške predstavujúcej nevyplatený príplatok za výkon funkcie za určité obdobie, ktorá by v prípade splnenia uloženej povinnosti viedla zo strany žalovaného k hrubému porušeniu platných právnych predpisov. K skutočnej (a jedinej objektívne možnej) náprave diskriminačného stavu a zároveň k upusteniu od odmeňovania žalobcu v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania, pritom už došlo, a to prijatím zmeny právnej úpravy odmeňovania sudcov Špecializovaného trestného súdu a niektorých sudcov Najvyššieho súdu SR, keď výška ich sporného funkčného príplatku bola zákonom č. 291/2009 Z.z., ktorým bolo v súlade s citovaným nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 17/08 novelizované ust. § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z.z., s účinnosťou od 17.07.2009 znížená z neprimerane vysokého šesťnásobku na dvojnásobok priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok. Ničím nepodložený a bez akéhokoľvek základu v postupe súdu prvej inštancie v konaní a obsahu spisu v danej veci je pritom tiež v tejto súvislosti žalobcom vyslovený subjektívny názor, že právne závery okresného súdu sú tak arbitrárne, že by mohli byť subsumovateľné aj pod pojem "svojvoľné uplatňovanie práva" v zmysle § 326a Trestného zákona. V tejto súvislosti dáva odvolací súd do pozornosti žalobcu, že prakticky totožnú žalobu, akou sa v preskúmvanej veci domáha priznania ním tvrdených nárokov, "svojvoľne" ako neopodstatnenú posúdili z obdobných dôvodov právoplatne nielen mnohé súdy prvej inštancie, avšak aj odvolacie súdy, konkrétne Okresný súd Bratislava I napr. vo veciach sp. zn. 14C/221/2009, 16C/124/2007, 17C/82/2007, 17C/83/2007, 17C/84/2007, 21C/106/2007, 22C/83/2007, 10C/224/2009, 22C/114/2007, 6C/35/2010, 11C/102/2007, 6C/77/2013, 16C/49/2010, 7C/85/2008, 17C/134/2009, 8C/97/2009, 4C/84/2010, 7C/39/2014, 17C/81/2007, 16C/124/2007, 22C/90/2007, 9C/80/2007, 14C/123/2011, 14C/125/2007, 14C/83/2007, 16C/220/2009, 7C/4/2009, 6C/76/2013, 8C/4/2009, 26C/13/2008 (potvrdzujúci rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7Co/270/2016 zo dňa 30.10.2009), 6C/104/2013 (potvrdzujúci rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Co/223/2018 zo dňa 27.6.2019), 7C/27/2010 (potvrdzujúci rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 15Co/187/2019 zo dňa 25.09.2019), 9Cpr/4/2012 (potvrdzujúci rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 16CoPr/3/2018 zo dňa 28.09.2021), 8C/115/2007 (potvrdzujúci rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 14Co/125/2019 zo dňa 13.12.2022), 25C/219/2009 (potvrdzujúci rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9Co/22/2019 zo dňa 20.02.2020) a mnohých ďalších. Nepochybne tak zo strany súdu prvej inštancie o žiadne svojvoľné posúdenie sporu ani svojvoľné rozhodnutie o zamietnutí žaloby nejde. Ak žalobca v tejto súvislosti vytýka, že súvislosti s otázkou pasívnej legitímácie nedokázal ani označiť konkrétne zákonné ustanovenie, z ktorého by vyplýval majetkový právny vzťah odmeňovania medzi sudcom a niektorým z vymenovaných štátnych orgánov žalovaného, odvolací súd dáva do pozornosti, že v tomto spore sa žalobca nedomáha úhrady jeho platu, či príplatkov, ktoré mu náležia z titulu výkonu funkcie sudcu podľa zák. č. 385/2000 Z.z., avšak ochrany pred diskrimináciou podľa Antidiskriminačného zákona, a teda ani táto námietka žalobcu v odvolaní nemôže obstáť.

17. Vo vzťahu k žalobcom uplatnenému peňažnému nároku odvolací súd považuje za správny aj záver súdu prvej inštancie, že vyhoveniu podanej žalobe v tejto časti bráni žalovaným dôvodne vznesená námietka premlčania. V tomto smere prvoinštančný súd správne vychádzal z toho, že ide o majetkové právo, ktoré sa premlčuje, pričom všeobecná trojročná premlčacia doba v prípade nárokov začala plynúť dňom nasledujúcim po nadobudnutí účinnosti novely ustanovenia § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z.z. Hoci žalobca v tomto prípade uplatnil svoje nároky odvodené od nerovnakého zaobchádzania až za obdobie od 1.1.2006, a teda ak by mu aj premlčacia doba začala plynúť neskôr, dňom 3.1.2006, je celkom nepochybné, že pokiaľ žaloba bola na súde podaná dňa 8.1.2009, stalo sa tak až po márnom uplynutí premlčacej doby. Navyše však odvolací súd poukazuje na to, že (ako na to, upozornil aj žalovaný i vo vyjadrení k odvolaniu) nápravy protiprávneho stavu zaplatením peňažnej sumy sa žalobca domáha až od doručenia podania doručeného súdu dňa 24.09.2012, t. z. viac ako 7 rokov po účinnosti zákona

č. 122/2005 Z. z. a viac ako 3 roky po strate účinnosti tohto zákona, pričom svoju žalobu ohľadne všetkých predtým uplatnených nárokov (náhrada nemajetkovej ujmy i zadosťučinenie v peniazoch, ktoré mimochodom tiež neboli uplatnené včas) výslovne zobral späť, dané nároky priznať nežiadal, a preto nemožno ani len uvažovať o tom, že by bol žalobca právo na nápravu protiprávneho stavu zaplatením peňažnej sumy uplatnil už podanou žalobou. Na základe uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne vychádzal z toho, že ak by aj uplatnený peňažný nárok žalobcovi vznikol, jeho priznaniu v danej veci bráni žalovaným dôvodne vznesená námietka premlčania. Opäť však, ak by aj táto odvolacia námietka žalobcu bola opodstatnená, nemalo by to žiadny vplyv na vecnú správnosť zamietnutia žaloby v tejto časti, keďže nárok na odstránenie nezákonného stavu zaplatením sumy 223.818,86 eura žalobcovi nevznikol.

18. Nedôvodne žalobca v odvolaní namieta i to, že postupom okresného súdu na pojednávaní podľa § 181 ods. 2 C.s.p. v rámci predbežného právneho posúdenia veci súdom došlo k porušeniu jeho procesných práv, keď ani na výslovnú otázku jeho právneho zástupcu, na základe aplikácie akých konkrétnych zákonných ustanovení dospel sudca k predbežnému právnomu záveru o nedôvodnosti žaloby, nedostal žiadnu konkrétnu odpoveď, čím mu bolo pri existencii rozsiahlych protichodných právnych argumentov strán znemožnené kvalifikovaným spôsobom právne protiargumentovať voči predbežným právnym názorom súdu na prejednávajúcu vec už na pojednávaní pred vyhlásením napadnutého rozsudku, a preto mu bolo odňatá možnosť realizovať svoje procesné práva, vyplývajúce z materiálneho účelu procesného inštitútu podľa § 181 ods. 2 C.s.p. Je nesporné, že súd prvej inštancie inštitútom predbežného právneho posúdenia v zmysle predmetného ustanovenia neopomenul, pričom to, že v rámci neho nepostupoval v súlade so subjektívnymi predstavami žalobcu a jeho právneho zástupcu, nemôže mať za následok porušenie procesných práv žalobcu v takej miere, že by bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces. Ako na to v tejto súvislosti správne poukázal aj žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu, judikatúra najvyšších súdnych autorít, vrátane Ústavného súdu SR, nepovažuje dokonca ani opomenutie citovaného ustanovenia a úplnú absenciu predbežného právneho posúdenia súdom prvej inštancie za postup, ktorý by limitoval stranu sporu pri realizácii jej procesných práv (7Cdo/111/2020, 1Obdo/92/2018, 2Obdo/56/2020), keď súd až v samotnom rozhodnutí vo veci, a nie v rámci postupu podľa ustanovenia § 118 ods. 2 O.s.p. (predchádzajúca procesná úprava), vyjadrí svoj definitívny právny názor týkajúci sa konkrétnej prejednávanej veci a aj úplné opomenutie aplikácie § 181 ods. 2 C.s.p., ku ktorému však v preskúmvanej veci ani nedošlo, sa konvaliduje vydaním rozhodnutia vo veci samej. Iná by bola situácia, ak by žalobca nemal zabezpečený dostatočný priestor na prezentovanie všetkých prostriedkov procesného útoku, ktoré mu Civilný sporový poriadok poskytuje. V predmetnej veci však niet pochyb o tom, že žalobcovi súd prvej inštancie tento priestor vytvoril bezo zbytku, a preto je nepochybné, že k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces v preskúmvanej veci nedošlo.

19. Napokon, v nadväznosti na žalobcom v odvolaní uvedené výhrady k doterajšiemu priebehu súdneho konania a spôsobu vyrubovania súdnych poplatkov, obsahujúce aj žalobcom prezentovaný názor, že okresný súd vykonal všetko pre to, aby mu uprel jeho právo na súdnu ochranu vo vzťahu k ním žalobou uplatneným právam, odvolací súd uvádza, že hoci nesprávnosť postupu súdu v rámci vyrubovania viacerých súdnych poplatkov je zo spisu celkom zrejma, tieto výhrady nemajú žiaden súvis s podstatou preskúmvanej veci a z hľadiska vecnej správnosti napadnutého rozsudku súp bez právneho významu.

20. Záverom odvolací súd už len pre úplnosť dodáva, že pokiaľ žalobca na viacerých miestach odvolania vytýka súdu prvej inštancie nedostatočné, až arbitrálne odôvodnenie napadnutého rozsudku, či svojvoľné rozhodnutie, ani tieto námietky žalobcu nie sú dôvodné z hľadiska tvrdeného porušenia práva žalobcu na spravodlivý proces. Rozhodne totiž nemožno dospieť k záveru, že odôvodnenie súdu prvej inštancie je natoľko nedostatočné, že by v dôsledku toho bolo porušené právo žalobcu na spravodlivé súdne konanie, keď všetkým kľúčovým skutkovým a právnym otázkam významným pre rozhodnutie v spore venoval súd prvej inštancie dostatočnú pozornosť aj v odôvodnení svojho rozsudku, pričom aj Ústavný súd SR vo svojich rozhodnutiach konštantne pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo strán konania na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05). Uvedené kritériá odôvodnenie napadnutého rozsudku nepochybné spĺňa, a preto ani tieto odvolacie námietky žalobcu nemôžu obstať.

21. Vzhľadom na uvedené, keď súd prvej inštancie dostatočne a správne ustálil skutkový stav významný pre rozhodnutie v spore, vec správne posúdil i po právnej stránke a konanie nie je zaťažené žiadnou takou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie, pričom v žiadnom smere nedošlo ani k porušeniu práva žalobcu na spravodlivé súdne konanie, keď je neopodstatnená aj jeho námietka porušenia práva na zákonného sudcu, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1,2 C.s.p.).

22. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p., § 255 ods. 1 C.s.p., avšak žalovanému náhradu trov nepriznal, keď je nepochybné, že mu žiadne trovy nevznikli.

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy, na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy, na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom

fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).